Rada
Unii Europejskiej

Bruksela, 23 czerwca 2026 r.
(OR. en)

10740/26

Międzyinstytucjonalny numer referencyjny:
2025/0400(COD)

ENER 412
CLIMA 340
CONSOM 206
TRANS 433
AGRI 516
IND 427
ENV 769
COMPET 791
FORETS 98
CODEC 1233
IA 171

NOTA

Od:	Sekretariat Generalny Rady
Do:	Rada
Nr poprz. dok.:	10341/26
Nr dok. Kom.:	16775/25
Dotyczy:	Wniosek dotyczący DYREKTYWY PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniającej dyrektywy (UE) 2018/2001, (UE) 2019/944 i (UE) 2024/1788 w odniesieniu do przyspieszenia procedur wydawania zezwoleń – Podejście ogólne

I. WPROWADZENIE

1. 10 grudnia 2025 r. Komisja przedstawiła wniosek dotyczący zmiany rozporządzenia w sprawie wytycznych dotyczących transeuropejskiej infrastruktury energetycznej[1] (rozporządzenia TEN-E) oraz wniosek dotyczący dyrektywy zmieniającej w odniesieniu do przyspieszenia procedur wydawania zezwoleń[2] (dyrektywy w sprawie wydawania zezwoleń). Oba wnioski stanowią część pakietu dotyczącego europejskich sieci energetycznych, któremu towarzyszy komunikat Komisji i dwa dokumenty zawierające wytyczne.
2. Proponowana dyrektywa w sprawie wydawania zezwoleń ma na celu przyspieszenie wydawania zezwoleń na projekty dotyczące infrastruktury energetycznej dzięki ukierunkowanym zmianom w trzech dyrektywach: dyrektywie w sprawie odnawialnych źródeł energii, dyrektywie w sprawie rynku energii elektrycznej i dyrektywie w sprawie rynku gazu.

II. STAN PRAC

3. 11 grudnia 2025 r. na forum Grupy Roboczej ds. Energii Komisja przedstawiła wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie wydawania zezwoleń.
4. 15 grudnia 2025 r. na posiedzeniu Rady ds. TTE (Energia) ministrowie przeprowadzili na podstawie dokumentu referencyjnego (dok. 15896/25) debatę orientacyjną na temat pakietu dotyczącego europejskich sieci energetycznych.
5. 13 stycznia 2026 r. na forum Grupy Roboczej ds. Energii Komisja przedstawiła ocenę skutków towarzyszącą pakietowi dotyczącemu europejskich sieci energetycznych; na tym samym posiedzeniu grupa robocza rozpoczęła analizę poszczególnych artykułów wniosków.
6. 16 marca 2026 r. na posiedzeniu Rady ds. TTE (Energia) ministrowie przeprowadzili na podstawie dokumentu referencyjnego (dok. 6281/26) drugą debatę orientacyjną na temat pakietu dotyczącego europejskich sieci energetycznych.

---

[1] Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wytycznych dotyczących transeuropejskiej infrastruktury energetycznej, zmieniającego rozporządzenia (UE) 2019/942, (UE) 2019/943 i (UE) 2024/1789 oraz uchylającego rozporządzenie (UE) 2022/869 (dok. 16772/25 + ADD1 + ADD 2).

[2] Wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywy (UE) 2018/2001, (UE) 2019/944 i (UE) 2024/1788 w odniesieniu do przyspieszenia procedur wydawania zezwoleń (dok. 16775/25).

7. W konkluzjach z 19 marca 2026 r. Rada Europejska wezwała „współprawodawców do uzgodnienia, w 2026 r., ambitnego pakietu dotyczącego sieci energetycznych w celu szybkiej budowy niezbędnej infrastruktury, zapewnienia jej ochrony i odporności oraz poprawy połączeń międzysystemowych, na poziomie krajowym i transeuropejskim, w tym poprzez usprawnienie i przyspieszenie procedur wydawania zezwoleń, a tym samym przyczynienia się do tworzenia zintegrowanego i solidniejszego rynku energii, i określenia przy tym elastycznego podejścia, uwzględniającego uwarunkowania krajowe, do krajowego dochodu z ograniczeń będącego efektem wewnętrznych obszarów rynkowych”. Pakiet dotyczący europejskich sieci energetycznych jest również wymieniony wśród priorytetowych celów planu działania Parlamentu Europejskiego, Rady Unii Europejskiej i Komisji Europejskiej „Jedna Europa, jeden rynek”.
8. 20 maja 2026 r. Komitet Stałych Przedstawicieli przedstawił wytyczne dotyczące dalszych prac nad pakietem dotyczącym sieci energetycznych w oparciu o dokument do dyskusji (dok. 8469/26), koncentrując się głównie na scenariuszu centralnym, dochodach z ograniczeń przesyłowych, bezpieczeństwie i odporności transgranicznej infrastruktury energetycznej, milczącej zgodzie i planowaniu przestrzennym.
9. 17 czerwca 2026 r. Komitet Stałych Przedstawicieli przeanalizował tekst projektu podejścia ogólnego. Dyskusje wykazały szerokie poparcie dla kompromisowego tekstu prezydencji. Tylko kilka delegacji zgłosiło zastrzeżenia co do konkretnych elementów tekstu.
10. Na podstawie wyżej wspomnianych debat orientacyjnych na forum Rady, uwag otrzymanych od państw członkowskich podczas analizy wniosku ustawodawczego na forum Grupy Roboczej ds. Energii, wytycznych Rady Europejskiej z 19 marca 2026 r. oraz wyniku dyskusji na forum Komitetu Stałych Przedstawicieli prezydencja przedłożyła siedem zmienionych wersji wniosku dotyczącego dyrektywy w sprawie wydawania zezwoleń.
11. W wyniku tego najnowszy kompromisowy tekst prezydencji dotyczący dyrektywy w sprawie wydawania zezwoleń (REV 7) znajduje się w dokumencie ST 10740/26. Nowe fragmenty oznaczono **pogrubioną czcionką**, a skreślenia oznaczono znakiem […].

III. ANALIZA W POZOSTAŁYCH INSTYTUCJACH

12. W Parlamencie Europejskim pracami nad przedmiotowym dossier kieruje Komisja Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (ITRE). Sprawozdawcą wyznaczonym na potrzeby dyrektywy w sprawie wydawania zezwoleń jest poseł do PE Niels Fuglsang (S&D, DK). Oczekuje się, że Parlament Europejski przyjmie swoje stanowisko w sprawie dyrektywy o zezwoleniach w lipcu 2026 r.
13. Komitet Regionów przyjął opinię w sprawie pakietu dotyczącego europejskich sieci energetycznych 5 marca 2026 r.[3] Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny przyjął opinię w sprawie pakietu dotyczącego europejskich sieci energetycznych 18 marca 2026 r.[4]

IV. NAJWAŻNIEJSZE ELEMENTY KOMPROMISOWEJ PROPOZYCJI PREZYDENCJI

Artykuł 1: zmiany w poszczególnych artykułach dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii:

14. W art. 15c dotyczącym planowania przestrzennego państwom członkowskim zapewniono pewną elastyczność co do miejsc, w których zdecydują się na instalację projektów dotyczących energii ze źródeł odnawialnych. W motywie 4 dodano definicję „dużych obszarów", w których państwa członkowskie nie powinny wykluczać rozwoju energii ze źródeł odnawialnych. Dotyczy to obszaru, na którym wyłączenie projektów dotyczących energii odnawialnej zagrażałoby osiągnięciu krajowego wkładu państwa członkowskiego na rzecz energii odnawialnej określonego w jego zintegrowanym krajowym planie w dziedzinie energii i klimatu. Wyjaśniono również, że artykuł ten pozostaje bez uszczerbku dla względów obrony. W artykule tym termin stosowania obszarów przyspieszonego rozwoju energii ze źródeł odnawialnych przedłużono do 31 grudnia 2027 r.
15. W art. 15d zapewniono większą elastyczność w zakresie technologii, lokalizacji lub wielkości projektu w odniesieniu do podziału korzyści płynących z projektów dotyczących energii odnawialnej z lokalnymi obywatelami i społecznościami.

---

[3] Dok. 9866/26.
[4] Dok. 9868/26.

16. Również w art. 15d dobrowolne stało się utworzenie niezależnego facylitatora w celu promowania dialogu między podmiotem realizującym projekt a ogółem społeczeństwa na temat projektów dotyczących energii ze źródeł odnawialnych. Wyjaśniono, że facylitator jest niezależną osobą trzecią, która może być organem publicznym, i nie może mieć żadnych powiązań finansowych z podmiotem realizującym.
17. W art. 16 ustanowienie portalu cyfrowego na wszystkich etapach procedury wydawania zezwoleń również stało się dobrowolne. Przepisy umożliwiają tworzenie połączonych portali zamiast jednego portalu. Motywy 7 i 33 zostały odpowiednio dostosowane.
18. W art. 16b ponownie wprowadzono przepis dotyczący środków łagodzących w odniesieniu do ochrony gatunków.
19. Również w art. 16b przepisy dotyczące milczącej zgody są teraz dobrowolne. Państwa członkowskie mają swobodę stosowania milczącej zgody w odniesieniu do decyzji środowiskowych i ostatecznych, jeżeli sobie tego życzą. Motywy 8 i 21 zostały odpowiednio dostosowane.
20. W art. 16c doprecyzowano przepisy dotyczące rozbudowy źródła energii wiatrowej. Zwolnienia z nimi związane zostały rozszerzone na względy bezpieczeństwa narodowego i zmiany w planowaniu przestrzennym. Zapewniono większą elastyczność w odniesieniu do przepisów dotyczących planowania przestrzennego i poszanowania kompetencji konstytucyjnych.
21. W art. 16d dodano ograniczenia w celu ochrony interesów bezpieczeństwa w odniesieniu do instalacji urządzeń wykorzystujących energię słoneczną i położonych na tym samym obszarze magazynów energii. Dodano, że niektóre obszary mogą zostać wyłączone z przepisów tego artykułu ze względu na interesy obrony i bezpieczeństwa. Ponadto zmieniono przepisy usuwające bariery dla minisystemów fotowoltaicznych typu plug-in, aby uwzględnić środki mające na celu zapewnienie bezpieczeństwa i stabilności sieci. Wyjaśniono również motyw 10a i definicję (10a) dotyczącą minisystemów fotowoltaicznych typu plug-in.
22. W art. 16f wyjaśniono, że państwa członkowskie mogą do procedur planowania przestrzennego stosować domniemanie nadrzędnego interesu publicznego w odniesieniu do projektów dotyczących energii odnawialnej. Do zwolnień z domniemania nadrzędnego interesu publicznego dodano interesy obrony i bezpieczeństwa narodowego.

23. W art. 16g środki kompensacyjne obejmują obecnie rekompensatę pieniężną, w przypadku gdy jest to dozwolone w prawie krajowym.
24. W art. 16h terminy procedur wydawania zezwoleń na samodzielne magazynowanie energii przedłużono o maksymalnie 6 miesięcy. W odniesieniu do elektrowni szczytowo-pompowych termin ten może zostać przedłużony w należycie uzasadnionych przypadkach.
25. W art. 16i termin składania wniosków dotyczących stacji ładowania przedłużono do 45 dni. Okres wydawania zezwoleń dla stacji ładowania nie przekracza sześciu miesięcy, ale w należycie uzasadnionych przypadkach może zostać przedłużony o dodatkowe sześć miesięcy.
26. W art. 16j wprowadzono przepis, zgodnie z którym państwa członkowskie zapewniają, aby hybrydyzacja elektrowni wykorzystującej energię odnawialną była nadal możliwa po zmianie statusu gruntu, na którym znajduje się ta elektrownia, przy jednoczesnym poszanowaniu kompetencji konstytucyjnych. W motywie 14b przedstawiono więcej szczegółów i przyznano większą elastyczność w odniesieniu do hybrydyzacji.
27. W art. 17 termin przyłączenia do sieci przedłużono do sześciu miesięcy i usunięto słowo „zezwolenie", ponieważ niekoniecznie ma ono zastosowanie do podłączeń do sieci.

Artykuł 2: zmiany w poszczególnych artykułach dyrektywy w sprawie rynku energii elektrycznej:

28. W art. 8 zmiany dotyczące milczącej zgody (art. 8 ust. 3 lit. b)) i portalu cyfrowego (art. 8 ust. 4) dostosowano do zmian wprowadzonych w art. 1 wniosku.
29. W art. 8 ust. 3 lit. b) zmieniono z 18 do 30 miesięcy okres, o który można przedłużyć termin procedur udzielania zezwoleń na infrastrukturę systemu przesyłowego i dystrybucyjnego. Wyraźnie stwierdzono również, że udzielanie zezwoleń na infrastrukturę systemu przesyłowego lub dystrybucyjnego było uznawane za niezbędne do integracji odnawialnych źródeł energii, a także do osiągnięcia celów w zakresie klimatu i energii oraz celu neutralności klimatycznej.

30. W art. 8 ust. 8 wyraźnie stwierdzono, że planowanie, budowa i eksploatacja infrastruktury systemu przesyłowego i dystrybucyjnego są uznawane za leżące w interesie publicznym, z wyjątkiem ochrony dziedzictwa kulturowego.
31. W tym samym artykule wprowadzono nowe ust. 12a, 12b i 13c w celu zwolnienia infrastruktury systemu przesyłowego lub dystrybucyjnego z przepisów ramowej dyrektywy wodnej, Prawa o monitorowaniu gleb i dyrektywy ramowej w sprawie strategii morskiej.
32. W art. 8a wprowadzono zwolnienie dla małych zamkniętych systemów dystrybucyjnych, w związku z czym uznaje się je za operatorów systemów dystrybucyjnych.
33. W art. 40a dodano dziesięcioletni plan rozwoju sieci jako wymóg przedłożenia go organowi regulacyjnemu lub innemu organowi, w przypadku gdy państwo członkowskie wyznaczyło w tym celu inny właściwy organ. Ponadto z myślą o podejmowaniu bardziej świadomych decyzji można rozważyć analizy wrażliwości oraz dodatkowe scenariusze lub wrażliwości.

Artykuł 3: zmiany w poszczególnych artykułach dyrektywy gazowej:

34. W art. 8 wprowadzono zmiany w celu dostosowania przepisów dotyczących milczącej zgody (art. 8 ust. 5 lit. c)) i portalu cyfrowego (art. 8 ust. 16) do innych części wniosku.
35. W art. 8 ust. 6a wprowadzono przepis zwalniający planowanie, budowę i eksploatację wodorowych systemów przesyłowych i dystrybucyjnych z oceny emisji azotu.

V. PODSUMOWANIE

36. Rada jest proszona o przyjęcie podejścia ogólnego na podstawie tekstu zawartego w załączniku do niniejszej noty.

ZAŁĄCZNIK

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniająca dyrektywy (UE) 2018/2001, (UE) 2019/944 i (UE) 2024/1788 w odniesieniu do przyspieszenia procedur wydawania zezwoleń

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1 i art. 194 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego[1],

uwzględniając opinię Komitetu Regionów[2],

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

---

[1] Dz.U. C […] z […], s. […].
[2] Dz.U. C […] z […], s. […].

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Powolne i skomplikowane procedury wydawania zezwoleń, w tym w odniesieniu do podłączeń do sieci, są jednym z głównych czynników powodujących opóźnienia w realizacji projektów energetycznych. Budowa sieci przesyłowych energii elektrycznej trwa około 10 lat, z czego wydawanie zezwoleń zajmuje ponad połowę potrzebnego czasu. Podobnie wydawanie zezwoleń na projekty dotyczące energii odnawialnej może nadal trwać do dziewięciu lat, w zależności od państwa członkowskiego i zastosowanej technologii. W przypadku instalacji do magazynowania energii może to trwać od roku do siedmiu lat, w zależności od technologii. W niektórych państwach członkowskich procedury wydawania zezwoleń na budowę lub przebudowę stacji ładowania wzdłuż autostrad i w zajezdniach mogą trwać do dwóch lat. Powolne wydawanie zezwoleń wynika m.in. z niespójności systemów administracyjnych różnych organów, niewystarczającej liczby pracowników w organach, czasu trwania ocen oddziaływania na środowisko, braku akceptacji społecznej, ograniczonej cyfryzacji i dostępności danych, a także odwołań administracyjnych i sądowych.

(2) W ostatnich latach wprowadzono nowe środki na szczeblu Unii w celu przyspieszenia procedur wydawania zezwoleń na projekty dotyczące energii odnawialnej oraz, do pewnego stopnia, projekty infrastrukturalne. W 2022 r. przyjęto rozporządzenie Rady (UE) 2022/2577[3] w celu przyspieszenia procedur wydawania zezwoleń na projekty dotyczące energii odnawialnej i powiązane projekty infrastrukturalne. Jego częściowe stosowanie przedłużono rozporządzeniem Rady (UE) 2024/223[4] do dnia 30 czerwca 2025 r. Ponadto dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2413[5] zmieniono dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001[6] w celu usprawnienia procedur administracyjnych dotyczących wydawania zezwoleń dla elektrowni wytwarzających energię odnawialną poprzez wprowadzenie kompleksowych ram wydawania zezwoleń, z krótszymi terminami i prostszymi przepisami. W zmienionej dyrektywie zawarto obowiązki w zakresie mapowania, obowiązek wyznaczenia obszarów przyspieszonego rozwoju energii ze źródeł odnawialnych, gdzie oczekuje się niewielkiego wpływu projektów na środowisko, a zatem mogą mieć zastosowanie szybsze i prostsze przepisy, oraz fakultatywne środki mające na celu wprowadzenie obszarów przyspieszonego rozwoju projektów infrastrukturalnych, w przypadku których projekty infrastrukturalne są zwolnione z oceny oddziaływania na środowisko pod pewnymi warunkami, takimi jak przeprowadzenie strategicznej oceny oddziaływania na środowisko dla danego obszaru.

---

3 Rozporządzenie Rady (UE) 2022/2577 z dnia 22 grudnia 2022 r. ustanawiające ramy służące przyspieszeniu wdrażania rozwiązań w zakresie energii odnawialnej (Dz.U. L 335 z 29.12.2022, s. 36, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2022/2577/oj).

4 Rozporządzenie Rady (UE) 2024/223 z dnia 22 grudnia 2023 r. w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) 2022/2577 ustanawiającego ramy służące przyspieszeniu wdrażania rozwiązań w zakresie energii odnawialnej (Dz.U. L, 2024/1343, […]**10.1.**2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reco/2024/**223**[…]/oj).

5 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2413 z dnia 18 października 2023 r. zmieniająca dyrektywę (UE) 2018/2001, rozporządzenie (UE) 2018/1999 i dyrektywę 98/70/WE w odniesieniu do promowania energii ze źródeł odnawialnych oraz uchylająca dyrektywę Rady (UE) 2015/652 (Dz.U. L, 2023/2413, 31.10.2023, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2023/2413/oj).

6 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (Dz.U. L 328 z 21.12.2018, s. 82, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2018/2001/oj).

(3) Konieczne jest dalsze uproszczenie i skrócenie administracyjnych procedur wydawania zezwoleń w skoordynowany i zharmonizowany sposób, aby zapewnić osiągnięcie przez Unię ambitnych celów w zakresie klimatu i energii na 2030 r. oraz celu neutralności klimatycznej do 2050 r. W dyrektywie (UE) 2018/2001 nie uwzględniono ważnych kwestii, które znacznie opóźniają procedury wydawania zezwoleń i integrację odnawialnych źródeł energii z systemem, takich jak powolne procedury wydawania zezwoleń na sieci, instalacje oddzielnego magazynowania energii lub stacje ładowania, brak akceptacji społecznej lub niewystarczająca cyfryzacja procedur. Co więcej, dyrektywa ta obejmuje tylko niektóre środki przewidziane w rozporządzeniu (UE) 2022/2577, ale nie uwzględnia kilku istotnych środków w nim zawartych, które przestały mieć zastosowanie, takich jak rozszerzenie priorytetu projektów dotyczących energii odnawialnej poza aspekty środowiskowe oraz usprawnienie przestrzegania niektórych przepisów dotyczących ochrony środowiska. Konieczne są ponadto pewne ukierunkowane zmiany istniejących środków dyrektywy (UE) 2018/2001, aby zapewnić ich pełną skuteczność.

(4) W art. 15c dyrektywy (UE) 2018/2001 nałożono na państwa członkowskie obowiązek wyznaczenia obszarów przyspieszonego rozwoju energii ze źródeł odnawialnych w odniesieniu do co najmniej jednej technologii energii odnawialnej. Do celów takiego wyznaczenia państwa członkowskie mogą wyłączyć niektóre obszary z możliwości otrzymania statusu obszaru przyspieszonego rozwoju energii ze źródeł odnawialnych ze względu na ich wysoką wartość środowiskową i wrażliwość. Aby jednak nie podważać celów wyznaczenia obszarów przyspieszonego rozwoju energii ze źródeł odnawialnych, państwa członkowskie nie powinny wskazywać dużych obszarów, na których instalacja projektów dotyczących energii odnawialnej jest z góry niemożliwa ze względów środowiskowych, w tym ochrony krajobrazu, ponieważ projekty te będą podlegać odpowiednim specjalnym ocenom oddziaływania na środowisko, które umożliwią identyfikację i uwzględnienie potencjalnego wpływu na środowisko. **Obszar należy uznać za duży, gdy wyłączenie projektów dotyczących energii odnawialnej na takim obszarze zagraża osiągnięciu krajowego wkładu państwa członkowskiego na rzecz energii odnawialnej określonego w jego zintegrowanym krajowym planie w dziedzinie energii i klimatu. Ograniczenia są nadal możliwe, jeżeli państwo członkowskie wyznaczyło w regionalnych lub lokalnych planach rozwoju wystarczające obszary do celów wykorzystania odnawialnych źródeł energii, aby osiągnąć krajowe lub regionalne cele obszarowe w odniesieniu do konkretnego rodzaju energii odnawialnej zgodnie ze swoim zintegrowanym krajowym planem w dziedzinie energii i klimatu.**

(5) Niewłaściwie realizowane procesy udziału społeczeństwa skutkujące sprzeciwem w postaci odwołań administracyjnych i sądowych nadal przyczyniają się do przedłużania realizacji odpowiednich projektów energetycznych. Odwołania powodują konieczność podjęcia dodatkowych kroków wykraczających poza przewidziane ramy czasowe administracyjnych procedur wydawania zezwoleń, co prowadzi do nieprzewidzianych opóźnień, których wielkość różni się w zależności od tempa działania wymiaru sprawiedliwości w danym państwie członkowskim. Brak akceptacji społecznej jest jedną z głównych barier w procedurach wydawania zezwoleń dotyczących energii ze źródeł odnawialnych, a tym samym we wprowadzaniu jej na rynek. Zapewnienie udziału społeczności lokalnych w projektach dotyczących energii ze źródeł odnawialnych, w szczególności tych większych, może zwiększyć akceptację społeczną. W związku z tym państwa członkowskie powinny przyjąć środki, dzięki którym **co najmniej** duże projekty dotyczące energii odnawialnej będą dzielić się swoimi korzyściami z lokalnymi mieszkańcami i społecznościami w **pobliżu projektów** poprzez bezpośredni lub pośredni udział, bez uszczerbku dla swobody wyboru dostawcy zgodnie z art. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/944[7]. Środki takie mogą obejmować: środki bezpośredniego udziału finansowego w różnych formach, takich jak systemy współwłasności, w tym poprzez współpracę ze społecznościami energetycznymi; systemy finansowania społecznościowego lub systemy prosumpcji energii ze źródeł odnawialnych bądź dzielenia się energią lub środki pośredniego udziału finansowego, takie jak promowanie umów i tworzenie miejsc pracy dla społeczności lokalnych, w tym programy szkoleniowe; fundusze pożytku publicznego na rzecz społeczności lokalnych; rekompensaty finansowe dla społeczności lokalnych w pobliżu projektu, **lokalne dochody podatkowe, takie jak dochody z podatku od nieruchomości wygenerowane przez projekt i otrzymane przez gminę goszczącą projekt**, budowę i utrzymanie infrastruktury publicznej w pobliżu projektu; zniżki w cenie energii elektrycznej lub wsparcie dla odbiorców wrażliwych i osób dotkniętych ubóstwem energetycznym. **Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o zastosowaniu różnych środków służących podziałowi korzyści w zależności od konkretnej technologii, lokalizacji i wielkości projektu. Państwa członkowskie mogą wprowadzić lub utrzymać systemy podziału korzyści w odniesieniu do projektów dotyczących energii odnawialnej nieobjętych obowiązkiem podziału korzyści określonym w niniejszej dyrektywie.**

---

[7] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/944 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej oraz zmieniająca dyrektywę 2012/27/UE (Dz.U. L 158 z 14.6.2019, s. 125, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2019/944/oj).

(6) Lokalny opór, często wynikający z braku przejrzystości i niewystarczającego zaangażowania społeczności, może prowadzić do opóźnień w procedurach wydawania zezwoleń i późniejszych sporów sądowych. Jak wskazano w zaleceniu Komisji (UE) 2024/1343[8], wczesne i odpowiednie zaangażowanie społeczeństwa jest wyraźnym czynnikiem powodzenia projektów dotyczących energii odnawialnej. […] Niezależny facylitator **lub odpowiedni organ publiczny działający jako facylitator** może przyspieszyć wdrażanie dużych instalacji wytwarzających energię ze źródeł odnawialnych o mocy powyżej 10 MW w drodze wspierania konsultacji między podmiotami realizującymi projekty a społecznościami lokalnymi, w stosownych przypadkach, przed rozpoczęciem i w trakcie procedur wydawania zezwoleń, w celu rozwijania dialogu i budowania konsensusu między odpowiednimi stronami w trakcie całego procesu oraz unikania sporów prawnych. […]

---

[8] Zalecenie Komisji (UE) 2024/1343 z dnia 13 maja 2024 r. w sprawie przyspieszenia procedur wydawania zezwoleń w odniesieniu do projektów dotyczących energii odnawialnej i powiązanych projektów infrastrukturalnych (Dz.U. L, 2024/1343, 21.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reco/2024/1343/oj).

(7) Brak zasobów organów wydających zezwolenia oraz brak cyfryzacji procedur wydawania zezwoleń i dostępności danych to wąskie gardła spowalniające procedury wydawania zezwoleń. Cyfryzacja i właściwe wykorzystanie funkcji sztucznej inteligencji są kluczowymi narzędziami przyspieszającymi procedury i zwiększającymi efektywność wszystkich zaangażowanych stron. Umożliwia ona szybsze rozpatrywanie wniosków przez odpowiednie organy oraz umożliwia projektodawcom szybki dostęp od samego początku do jasnych informacji na temat etapów procesu i wymogów, zapewniając tym samym przejrzystość i monitorowanie. Cyfryzacja procedur wydawania zezwoleń pozostaje jednak w tyle, ponieważ jest często rozproszona między procedurami i etapami wydawania zezwoleń w różnych właściwych organach, a większość państw członkowskich nie posiada jednolitego procesu cyfrowego[9]. Ponadto często do rozpatrywania tego samego wniosku projektowego wykorzystuje się więcej niż jeden portal cyfrowy, a interoperacyjność nie zawsze jest zapewniona. Prowadzi to do wysokiego obciążenia administracyjnego dla projektodawców, ograniczenia koordynacji wewnętrznej między organami zajmującymi się procedurami wydawania zezwoleń na różnych szczeblach, braku widoczności statusu wniosku oraz niejasności co do wąskich gardeł spowalniających procedury wydawania zezwoleń. […] **Udostępnienie** […] portalu cyfrowego **lub pewnej liczby połączonych portali** na szczeblu krajowym na potrzeby wszystkich etapów procedur wydawania zezwoleń na projekty dotyczące energii odnawialnej, magazynowania i sieci **może zapewnić** […] bardziej jednolitą cyfryzację, interoperacyjność i przejrzystość między różnymi organami wydającymi zezwolenia w państwach członkowskich, a ostatecznie przyspieszeni**e** procedur wydawania zezwoleń**.**

---

9 Komisja Europejska: Dyrekcja Generalna ds. Energii, COWI, Eclareon i Prognos, „Monitoring the implementation of the Commission recommendation and guidance on speeding up permit-granting procedures for renewable energy and related infrastructure projects – Final report" [Monitorowanie wdrażania zalecenia i wytycznych Komisji dotyczących przyspieszenia procedur wydawania zezwoleń w odniesieniu do energii odnawialnej i powiązanych projektów infrastrukturalnych – sprawozdanie końcowe], Urząd Publikacji Unii Europejskiej, 2025, s. 31.

Taki portal lub takie portale mogłyby umożliwiać wnioskodawcom składanie wniosków i sprawdzanie ich statusu, przypisywanie ich właściwym organom oraz umożliwiać organom ich przetwarzanie poprzez dostęp do wszystkich istotnych danych i informacji, bez konieczności przeprowadzania pośrednich etapów w formie papierowej. […] **Taki** portal **lub takie portale** powinny posiadać funkcje, w tym oparte na sztucznej inteligencji, które umożliwią pojedynczemu punktowi kontaktowemu, innym organom i wnioskodawcom sprawdzenie statusu wniosku i miejsc, w których występują opóźnienia, a także sprawdzenie przestrzegania terminów wydawania zezwoleń. Ponadto powinien on umożliwiać pozyskiwanie danych statystycznych w celu sprawdzenia ogólnych postępów w procedurach wydawania zezwoleń w państwach członkowskich. W **stosownych przypadkach** format wybrany do przechowywania i przekazywania odpowiednich danych zgromadzonych za pośrednictwem portalu **lub portali** powinien być interoperacyjny. […] **Taki** portal **lub takie portale** powinny ułatwiać wykonywanie obowiązków pojedynczego punktu kontaktowego, który powinien mieć dostęp do wszystkich odpowiednich danych i informacji. **Państwa członkowskie mogą korzystać z istniejącego portalu lub portali, które obejmują etapy procesu wydawania zezwoleń, zapewniając ich interoperacyjność w celu spełnienia wszystkich tych wymogów. Ponadto dostęp do odpowiednich danych i decyzji środowiskowych i geologicznych dostępnych w jednolitym portalu cyfrowym opartym na systemie informacji geograficznej, o którym mowa w art. 10 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady [xxxxx], można również zapewnić poprzez ustanowienie interoperacyjności z innymi istniejącymi platformami krajowymi**.

Przy opracowywaniu dostępnego portalu cyfrowego lub dostępnych portali cyfrowych można korzystać z wymiany dobrych praktyk na odpowiednich forach, a także z pomocy technicznej, w tym za pośrednictwem Instrumentu Wsparcia Technicznego ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/240, oraz środków budowania zdolności na szczeblu Unii.

(8) Szybszym i krótszym terminom wydawania zezwoleń w procedurach wydawania zezwoleń muszą towarzyszyć dodatkowe środki zapewniające ich skuteczność w praktyce. […] W dyrektywie (UE) 2018/2001 wprowadzono milczącą zgodę na niektóre decyzje, a mianowicie na […] **pośrednie** etapy procedury wydawania zezwoleń na obszarach przyspieszonego rozwoju energii ze źródeł odnawialnych oraz na ostateczne zezwolenia dla wszystkich małych instalacji słonecznych o mocy poniżej 100 kW. Biorąc pod uwagę potrzebę przyspieszenia wdrażania odnawialnych źródeł energii oraz fakt, że wdrażanie obszarów przyspieszonego rozwoju energii ze źródeł odnawialnych jest procesem czasochłonnym, […] **podobny** środek należy również stosować w procedurach wydawania zezwoleń mających zastosowanie do projektów zlokalizowanych poza obszarami przyspieszonego rozwoju. W ramach tych procedur państwa członkowskie **powinny mieć możliwość przewidzenia** […] zastosowania […] **koncepcji** […] milczącej zgody w **odniesieniu do pośrednich etapów administracyjnych, obejmujących wszystkie etapy administracyjne realizowane w całej procedurze wydawania zezwoleń, w tym organizację konsultacji lub zwrócenie się o opinię do poszczególnych jednostek lub organów, lub w odniesieniu do ostatecznej decyzji**. **Przepisy niniejszej dyrektywy pozostają bez uszczerbku dla możliwości stosowania przez państwa członkowskie milczącej zgody w odniesieniu do decyzji środowiskowych, w przypadku gdy systemy prawne tych państw przewidują taką możliwość** […]. Aby zapewnić skuteczne stosowanie tego środka i zagwarantować prawa osób trzecich do ochrony sądowej, odpowiednie organy powinny podawać do wiadomości publicznej, że dana decyzja została przyjęta w sposób dorozumiany.

(9) Rozbudowa źródła energii istniejących elektrowni wytwarzających odnawialną energię elektryczną ma znaczny potencjał, aby przyczynić się do osiągnięcia celów w zakresie energii odnawialnej. Ponieważ istniejące **lądowe** elektrownie wytwarzające odnawialną energię elektryczną instalowano w większości przypadków w miejscach o znacznym potencjale zasobów energii odnawialnej, rozbudowa źródła energii może zapewnić dalsze wykorzystanie tych miejsc, gwarantując tym samym efektywne użytkowanie gruntów i eksploatację najlepszych zasobów energii odnawialnej. Dotyczy to w szczególności lądowej energetyki wiatrowej, zwłaszcza biorąc pod uwagę, że w Europie wiele lądowych farm wiatrowych zbliża się do końca obowiązywania umów wspierających ich wytwarzanie energii elektrycznej oraz że 26 GW istniejących elektrowni wiatrowych działa od ponad 20 lat[10]. Rozbudowa źródła energii wiąże się z dodatkowymi korzyściami, takimi jak istniejące podłączenie do sieci, prawdopodobnie wyższy stopień akceptacji społecznej oraz wiedza na temat prawdopodobnego wpływu na środowisko. Biorąc pod uwagę, że rozbudowa źródła energii elektrowni wiatrowych często prowadzi do zainstalowania mniejszej liczby turbin w tym samym miejscu, wpływ rozbudowywanych elektrowni wiatrowych na środowisko jest ograniczony. W związku z tym wymogi dotyczące kontroli wpływu na środowisko lub oceny oddziaływania na środowisko należy ograniczyć lub nawet znieść, jeżeli rozbudowa źródła energii istniejącej elektrowni wiatrowej nie wiąże się z wykorzystaniem dodatkowej powierzchni lądu **poza obrębem pierwotnej instalacji**, zwiększa całkowitą moc instalacji i jest zgodna z mającymi zastosowanie środkami łagodzącymi wpływ na środowisko ustanowionymi dla pierwotnej instalacji energii wiatrowej. **Ponadto, aby umożliwić dalsze wykorzystywanie najlepszych odnawialnych źródeł energii, możliwość rozbudowy źródła energii w ramach projektów dotyczących energii odnawialnej nie powinna być nadmiernie ograniczana ze względu na decyzje o zmianie sposobu użytkowania gruntów, na których znajdują się istniejące elektrownie wykorzystujące energię odnawialną. Może tak być na przykład w przypadku zmiany przeznaczenia takich gruntów z przemysłowego na rolniczy.**

---

10 WindEurope, dane statystyczne z 2024 r. i perspektywy na lata 2025–2030.

(10) Instalacje do prosumpcji, w tym instalacje dla działających grupowo prosumentów oraz lokalnych społeczności energetycznych przyczyniają się do zmniejszenia ogólnego zapotrzebowania na gaz ziemny, zwiększenia odporności systemu i osiągnięcia unijnych celów w zakresie energii odnawialnej. Instalacja urządzeń wykorzystujących energię słoneczną i położonych na tym samym obszarze magazynów energii o mocy poniżej 100 kW prawdopodobnie nie będzie miała znaczącego negatywnego wpływu na środowisko ani sieć i nie budzi obaw co do bezpieczeństwa. Ponadto małe instalacje na ogół nie wymagają zwiększenia zdolności przesyłowej w punkcie podłączenia do sieci. Aby jeszcze bardziej przyspieszyć wdrażanie urządzeń słonecznych na małą skalę i położonych na tym samym obszarze magazynów energii, państwa członkowskie nie powinny wymagać żadnych zezwoleń administracyjnych w odniesieniu do tych instalacji, z wyjątkiem zezwoleń na podłączenie do sieci, jak ma to już miejsce w kilku państwach członkowskich. Dostosowanie prawodawstwa Unii do istniejących najlepszych praktyk powinno umożliwić dalsze przyspieszenie wdrażania tych instalacji w zharmonizowany sposób. **Państwa członkowskie mogą wprowadzić obowiązek informowania odpowiednich organów – do celów rejestracji – o instalacji tych urządzeń i położonych na tym samym obszarze magazynów energii.** Instalacja urządzeń wykorzystujących energię słoneczną i położonych na tym samym obszarze magazynów energii o zdolności powyżej 100 kW w istniejących lub przyszłych sztucznych konstrukcjach zazwyczaj nie budzi obaw związanych z konkurencyjnym wykorzystaniem przestrzeni lub wpływem na środowisko. Instalacje te powinny zatem korzystać z krótszych procedur wydawania zezwoleń i być zwolnione, z odpowiednimi zabezpieczeniami, z obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE[11].

[11] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (Dz.U. L 26 z 28.1.2012, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2011/92/oj).

(10a) Minisystemy fotowoltaiczne typu plug-in to małe instalacje, które nie wymagają powierzchni dachowej, są łatwe do zainstalowania i usunięcia przez użytkowników i są ogólnie bardziej przystępne cenowo, a tym samym stanowią alternatywę dla tradycyjnych dachowych instalacji fotowoltaicznych, szczególnie odpowiednią do umożliwienia prosumpcji energii ze źródeł odnawialnych niektórym kategoriom odbiorców, takim jak najemcy lub odbiorcy wrażliwi. Państwa członkowskie powinny promować instalację minisystemów fotowoltaicznych typu plug-in w budynkach poprzez ocenę i usuwanie nieuzasadnionych barier w ich wdrażaniu przy jednoczesnym zapewnieniu odpowiednich norm bezpieczeństwa i ochrony oraz stabilności sieci. Państwa członkowskie mogą ograniczyć instalowanie tych systemów na niektórych obszarach lub w niektórych obiektach w celu ochrony dziedzictwa kulturowego lub historycznego. Państwa członkowskie mogą również ograniczyć instalowanie tych systemów, jeżeli zagrażałyby one ochronie i stabilności sieci, na przykład jeżeli uzyskana w ten sposób ogólna instalacja elektryczna nie spełnia odpowiednich technicznych specyfikacji bezpieczeństwa lub jeżeli nie można zagwarantować koordynacji ochrony i skuteczności odłączenia.

(11) Energia ze źródeł odnawialnych odgrywa kluczową rolę w dekarbonizacji systemu energetycznego Unii, ponieważ oferuje natychmiastowe rozwiązania zastępujące energię pochodzącą z paliw kopalnych i przyczynia się do obniżenia cen energii i zwiększenia bezpieczeństwa energetycznego. W związku z tym nie powinno się zbyt łatwo blokować udzielania zezwoleń na projekty dotyczące energii odnawialnej ze względu na samo istnienie jakiegokolwiek rodzaju sprzecznych interesów. Państwa członkowskie powinny promować elektrownie wytwarzające energię odnawialną i aktywa infrastrukturalne, takie jak znajdujące się w tym samym miejscu i oddzielne magazyny energii oraz powiązane sieci i stacje ładowania, rozszerzając istniejące domniemanie mające zastosowanie w przypadku konfliktów z interesami środowiskowymi na wszelkie inne sprzeczne interesy, z wyjątkiem przypadków związanych z dziedzictwem kulturowym oraz gdy jest oczywiste, że te sprzeczne interesy muszą mieć pierwszeństwo pomimo istotnych korzyści płynących z energii odnawialnej. W **takich przypadkach odpowiedni organ nie powinien stosować domniemania.** Projekty dotyczące energii odnawialnej, w przypadku których zakłada się, że leżą w nadrzędnym interesie publicznym w stosunku do interesów innych niż środowiskowe, powinny być traktowane priorytetowo i zatwierdzane. Aby zapewnić zharmonizowane stosowanie tego wzruszalnego domniemania, państwa członkowskie nie powinny mieć możliwości wprowadzania wyjątków w przypadku wszystkich rodzajów konfliktów, w tym konfliktów środowiskowych.

(12) Aby przyspieszyć wdrażanie odnawialnych źródeł energii, związanych z nimi aktywów i ich podłączenia do sieci, należy również określić, w jaki sposób można spełnić pozostałe warunki stosowania szczególnych odstępstw przewidzianych w unijnych przepisach dotyczących ochrony środowiska. W szczególności, do celów odpowiedniego unijnego prawa ochrony środowiska, przy ocenie, czy istnieją zadowalające rozwiązania alternatywne dla konkretnego projektu dotyczącego energii odnawialnej, **te ograniczenia oceny rozwiązań alternatywnych powinny ograniczać się do stosowania szczególnych odstępstw przewidzianych w unijnym prawodawstwie dotyczącym ochrony środowiska. Państwa członkowskie mogą ustanowić różne przepisy dotyczące ogólnej oceny rozwiązań alternatywnych w procedurze wydawania zezwoleń. Z**[…]akres takiej oceny powinien być ograniczony do rozwiązań alternatywnych, które zapewniają osiągnięcie tych samych celów co dany projekt w tych samych lub podobnych ramach czasowych i nie prowadzą do znacznie wyższych kosztów. Porównując ramy czasowe i koszt zadowalających rozwiązań alternatywnych, odpowiednie organy powinny uwzględnić potrzebę wdrażania energii ze źródeł odnawialnych w sposób przyspieszony i racjonalny pod względem kosztów zgodnie z priorytetami określonymi w ich zintegrowanych krajowych planach w dziedzinie energii i klimatu oraz ich aktualizacjach przedłożonych na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999[12], a także oczekiwane tempo realizacji tych priorytetów. **Przepisy te mają zastosowanie wyłącznie do celów oceny rozwiązań alternatywnych wymaganych na mocy dyrektyw ptasiej, wodnej i siedliskowej.**

---

[12] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 663/2009 i (WE) nr 715/2009, dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 94/22/WE, 98/70/WE, 2009/31/WE, 2009/73/WE, 2010/31/UE, 2012/27/UE i 2013/30/UE, dyrektyw Rady 2009/119/WE i (UE) 2015/652 oraz uchylenia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 (Dz.U. L 328 z 21.12.2018, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1999/oj).

Podobnie, stosując odpowiednie odstępstwo przewidziane w dyrektywie Rady 92/43/EWG[13], odpowiednie organy mogą, w niektórych uzasadnionych przypadkach, w których można racjonalnie wykazać, że odpowiedni plan lub przedsięwzięcie nie wpłyną nieodwracalnie na procesy ekologiczne niezbędne do utrzymania struktury i funkcji obszaru, że nie zagraża to ogólnej spójności sieci Natura 2000, że zachowana jest integralność środowiskowa obszaru oraz że zapewniony jest wysoki poziom ochrony obszarów Natura 2000, zezwolić na stosowanie środków kompensacyjnych równolegle z realizacją takiego planu lub przedsięwzięcia.

(13) Przyspieszenie wdrażania oddzielnego magazynowania energii ma kluczowe znaczenie dla zwiększenia elastyczności systemu energetycznego i zapewnienia integracji systemowej produkcji energii ze źródeł odnawialnych. Oddzielne magazynowanie energii powinno zatem korzystać z przyspieszonych procedur wydawania zezwoleń. Małoskalowe magazynowanie energii o pojemności poniżej 100 kW prawdopodobnie nie będzie miało znaczącego negatywnego wpływu na środowisko lub sieć i nie oczekuje się, aby budziło obawy związane z konkurencyjnym wykorzystaniem przestrzeni. W związku z tym należy usprawnić procedury wydawania zezwoleń mające zastosowanie do tego rodzaju magazynowania poprzez wyeliminowanie wszystkich zezwoleń administracyjnych, z wyjątkiem zezwolenia na podłączenie do sieci, oraz zwolnienie tych instalacji, przy odpowiednich zabezpieczeniach, z obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko zgodnie z dyrektywą 2011/92/UE. **Państwa członkowskie mogą wprowadzić obowiązek informowania odpowiednich organów o instalowaniu tych projektów magazynowania do celów rejestracji.** Należy również przyspieszyć wdrażanie magazynowania energii o pojemności powyżej 100 kW. W związku z tym należy usprawnić procedurę wydawania zezwoleń poprzez ustanowienie maksymalnego terminu sześciu miesięcy, z wyjątkiem elektrowni szczytowo-pompowych, które muszą spełniać bardziej rygorystyczne wymogi środowiskowe, a zatem wymagają dłuższego maksymalnego terminu dla całej procedury.

---

[13] Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 7, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/1992/43/oj).

Przepisy te powinny mieć zastosowanie do magazynowania energii, które nie jest objęte zakresem stosowania dyrektywy (UE) 2024/1788[14]**.** Aby zapewnić integrację systemową produkcji energii ze źródeł odnawialnych, konieczne jest zwiększenie źródeł elastyczności, w szczególności akumulatorów pojazdów elektrycznych, ponieważ mogą one przyczynić się do zmiany szczytowego zapotrzebowania na energię elektryczną i zmniejszenia przeciążenia sieci. Aby to osiągnąć, należy w dalszym ciągu wspierać szybszą i łatwiejszą instalację infrastruktury drogowej służącej do ładowania, w szczególności samochodów osobowych, samochodów dostawczych, samochodów ciężarowych, autobusów lub motocykli, a także pojazdów hybrydowych typu plug-in lub pojazdów wyłącznie elektrycznych. Zarówno stacje ładowania prądem przemiennym, jak i stałym powinny korzystać z przyspieszonych procedur wydawania zezwoleń, w tym zezwoleń na podłączenie do sieci. Małe stacje ładowania o mocy poniżej 100 kW prawdopodobnie nie będą miały znaczącego negatywnego wpływu na środowisko lub sieć i nie oczekuje się, aby budziły obawy związane z konkurencyjnym wykorzystaniem przestrzeni. W związku z tym należy usprawnić procedury wydawania zezwoleń mające zastosowanie do tych stacji ładowania poprzez wyeliminowanie wszystkich zezwoleń administracyjnych, z wyjątkiem zezwolenia na podłączenie do sieci, oraz zwolnienie tych instalacji, przy odpowiednich zabezpieczeniach, z obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko zgodnie z dyrektywą 2011/92/UE. **Państwa członkowskie mogą wprowadzić obowiązek informowania odpowiednich organów – do celów rejestracji – o instalacji tych projektów stacji ładowania.**

Należy również przyspieszyć instalację stacji ładowania o mocy powyżej 100 kW. W związku z tym należy usprawnić procedurę wydawania zezwoleń na nie, **jeżeli taka procedura istnieje** w **ramach krajowego systemu prawnego**, poprzez ustanowienie maksymalnego ogólnego terminu sześciu miesięcy.

---

[14] **Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1788 z dnia 13 czerwca 2024 r. w sprawie wspólnych zasad rynków wewnętrznych gazu odnawialnego, gazu ziemnego i wodoru, zmieniająca dyrektywę (UE) 2023/1791 i uchylająca dyrektywę 2009/73/WE (wersja przekształcona) (Dz.U. L, 2024/1788, 15.7.2024, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1788/oj)**.

(14) Uzyskanie zezwoleń na podłączenie do sieci**, które może przyjąć formę zezwolenia, pozwolenia, umowy lub kontraktu,** jest kluczowym i często czasochłonnym elementem procedur budowy i eksploatacji instalacji wytwarzającej energię ze źródeł odnawialnych. Należy zatem jeszcze bardziej uprościć terminy obowiązujące w przypadku procedur podłączenia do sieci mających zastosowanie do niektórych projektów dotyczących energii odnawialnej na małą skalę, magazynów energii i stacji ładowania oraz projektów dotyczących rozbudowy źródła energii i hybrydyzacji energii odnawialnej, a także wprowadzić jasne zasady dotyczące obowiązków operatorów systemów w trakcie procedur wydawania zezwoleń.

(14a) Wprowadzenie odpowiednich procedur przyłączenia do sieci i związanych z nimi terminów powinno umożliwić skuteczny i terminowy dostęp do sieci zgodnie z art. 6 dyrektywy (UE) 2019/944, w ramach mających zastosowanie ram krajowych, w tym w sytuacjach przeciążenia sieci.

(14b) Hybrydyzacja elektrowni wykorzystujących energię odnawialną może w znacznym stopniu przyczynić się do poprawy integracji systemu energetycznego i osiągnięcia celów w zakresie energii odnawialnej poprzez połączenie wielu technologii energii odnawialnej, na przykład poprzez dodanie elektrolizera lub turbin wiatrowych do istniejącej instalacji fotowoltaicznej lub połączenie produkcji energii ze źródeł odnawialnych z magazynowaniem. Hybrydyzacja elektrowni wykorzystuje synergię i komplementarność różnych odnawialnych źródeł energii, zapewniając tym samym stabilniejsze dostawy energii i umożliwiając wprowadzenie elastyczności do systemu energetycznego poprzez połączenie wytwarzania i magazynowania. Ponadto połączenie różnych technologii energii odnawialnej lub energii odnawialnej z magazynowaniem w istniejących obiektach umożliwia korzystanie z istniejących podłączeń do sieci i niezbędnej infrastruktury oraz zmniejsza zapotrzebowanie na nowe grunty i ogólne oceny oddziaływania projektów na środowisko.

(15) W raporcie Draghiego na temat konkurencyjności UE oraz w Planie działania na rzecz przystępnej cenowo energii[15] dostrzeżono pozytywny wpływ niedawnych reform mających na celu przyspieszenie procedur wydawania zezwoleń. Zwrócono w nich jednak również uwagę na długotrwałe i niepewne procedury wydawania zezwoleń dla sieci jako główną przeszkodę dla szybszej instalacji nowych mocy niezbędnych do realizacji inwestycji w czystą energię i obniżenia kosztów energii w UE. Chociaż istnieją szczegółowe przepisy dotyczące procedur wydawania zezwoleń na podstawie dyrektywy (UE) 2018/2001, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1788[16] i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/869[17], systemy te nie obejmują aktywów ogólnej infrastruktury sieci elektroenergetycznej. W związku z tym w dyrektywie (UE) 2019/944 należy określić ogólne wymogi dotyczące procedur udzielania zezwoleń na infrastrukturę systemów przesyłowych i dystrybucyjnych energii elektrycznej, w szczególności w formie wymogów dla państw członkowskich dotyczących zapewnienia maksymalnego czasu trwania takich procedur oraz ustanowienia wymogów wspierających dotrzymywanie tych terminów. Rozporządzenie (UE) 2022/869 i dyrektywa (UE) 2018/2001 zawierają przepisy dotyczące udzielania zezwoleń na niektóre projekty energetyczne. W przypadku sprzeczności między tymi przepisami a przepisami ustanowionymi w niniejszej dyrektywie w odniesieniu do udzielania zezwoleń na realizację niektórych projektów dotyczących energii elektrycznej pierwszeństwo powinny mieć te pierwsze.

---

15 Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów – Plan działania na rzecz przystępnej cenowo energii Odblokowanie prawdziwego potencjału unii energetycznej w celu zapewnienia przystępnej cenowo, efektywnej i czystej energii dla wszystkich Europejczyków (COM(2025) 79 final).

16 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1788 z dnia 13 czerwca 2024 r. w sprawie wspólnych zasad rynków wewnętrznych gazu odnawialnego, gazu ziemnego i wodoru, zmieniająca dyrektywę (UE) 2023/1791 i uchylająca dyrektywę 2009/73/WE (Dz.U. L, 2024/1788, 15.7.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1788/oj).

17 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i rady (UE) 2022/869 z dnia 30 maja 2022 r. w sprawie wytycznych dotyczących transeuropejskiej infrastruktury energetycznej, zmiany rozporządzeń (WE) nr 715/2009, (UE) 2019/942 i (UE) 2019/943 oraz dyrektyw 2009/73/WE i (UE) 2019/944 oraz uchylenia rozporządzenia (UE) nr 347/2013 (Dz.U. L 152 z 3.6.2022, s. 45, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2022/869/oj).

(16) Brak zasobów w organach krajowych i ograniczona cyfryzacja procedur wydawania zezwoleń skutkują opóźnieniami w wydawaniu zezwoleń na infrastrukturę systemu elektroenergetycznego i aktywa wytwórcze. Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby organy te dysponowały odpowiednimi zasobami ludzkimi, finansowymi i technicznymi, w tym umiejętnościami oraz cyfrowymi narzędziami i systemami zarządzania, które umożliwiają im podejmowanie decyzji w terminach przewidzianych w dyrektywie.

(17) Procedury udzielania zezwoleń na mocy dyrektywy (UE) 2019/944 powinny być jasne, skuteczne i przejrzyste oraz spójne z realizacją istniejącego planu rozwoju sieci dystrybucyjnej i dziesięcioletniego planu rozwoju sieci przesyłowej. W związku z tym oczekuje się, że państwa członkowskie określą i opublikują obiektywne i niedyskryminacyjne kryteria i procedury udzielania zezwoleń, które uwzględniają między innymi bezpieczeństwo i ochronę systemu elektroenergetycznego, użytkowanie terenu, efektywność energetyczną, cechy specyficzne dla danego wnioskodawcy ubiegającego się o zezwolenie, redukcje emisji, znaczenie przyspieszenia wdrażania infrastruktury energetycznej w celu osiągnięcia neutralności klimatycznej oraz alternatywy dla projektu.

(18) Ze względu na pilną potrzebę rozwoju infrastruktury elektroenergetycznej oczekuje się, że państwa członkowskie dopilnują, aby procedury udzielania zezwoleń uwzględniały specyfikę projektu przy ocenie potrzeby lub braku potrzeby przeprowadzenia ocen, w tym ocen oddziaływania na środowisko, lub sporządzenia badań, zezwoleń lub sprawozdań. Właściwe organy krajowe powinny ograniczyć oceny i wnioski o informacje od projektodawców do absolutnie niezbędnego minimum i unikać powielania działań w każdym możliwym przypadku.

(19) Aby zwiększyć przewidywalność i pewność co do czasu trwania i kosztów procedur udzielania zezwoleń na podstawie dyrektywy (UE) 2019/944, wnioski o udzielenie informacji i dokumentację składane przez wnioskodawców powinny być konkretne, szczegółowe i ograniczone w czasie. W związku z tym państwa członkowskie powinny zapewnić, aby organy krajowe zwracały się do wnioskodawców o odpowiednie informacje w celu wydania zezwolenia w określonym z góry terminie liczonym od otrzymania wniosku oraz aby konkretnie określały treść i szczegóły wszelkich żądanych informacji lub danych. Po upływie tego okresu wnioski o udzielenie informacji powinny ograniczać się do brakujących informacji, które zostały wcześniej zidentyfikowane lub o które zwrócił się organ, lub informacji, o które nie można było wcześniej wystąpić ze względu na fakt, że dotyczą one istotnej zmiany okoliczności mającej miejsce po złożeniu wniosku o zezwolenie na realizację projektu.

(20) Przy poszanowaniu zasady pomocniczości oraz krajowych kompetencji i procedur w dyrektywie (UE) 2019/944 należy określić jasny termin na podjęcie decyzji przez odpowiednie organy, co pobudzi efektywne określanie i stosowanie procedur prowadzących do realizacji sieci elektroenergetycznych. Państwa członkowskie mogą jednak dążyć do skrócenia procedur wydawania zezwoleń tam, gdzie jest to wykonalne, w szczególności w odniesieniu do projektów renowacji, modernizacji lub rozbudowy źródła energii istniejącej infrastruktury systemu przesyłowego oraz budowy nowej infrastruktury systemu dystrybucyjnego, które mogą nie wymagać tak złożonej procedury wydawania zezwoleń jak nowa infrastruktura przesyłowa.

(21) Ze względu na pilną potrzebę budowy sieci elektroenergetycznych, aby osiągnąć unijne cele w zakresie energii i klimatu, oraz uwzględniając terminy procedur wydawania zezwoleń wraz ze środkami zapewniającymi ich skuteczność w praktyce, państwa członkowskie […] **powinny mieć możliwość przewidzenia** […] **stosowania** […] koncepcji milczącej zgody w odniesieniu do **pośrednich** […] **etapów** administracyjnych dotyczących **procedury wydawania zezwoleń na** projekty sieci elektroenergetycznych**, obejmującej wszystkie etapy administracyjne realizowane w trakcie całej procedury wydawania zezwoleń, w tym organizację konsultacji lub zwrócenie się o opinię do różnych organów lub instytucji, lub w odniesieniu do ostatecznej decyzji. Przepisy niniejszej dyrektywy pozostają bez uszczerbku dla możliwości stosowania przez państwa członkowskie milczącej zgody w odniesieniu do decyzji środowiskowych, w przypadku gdy systemy prawne tych państw przewidują taką możliwość.** […] **Aby zapewnić skuteczne stosowanie tego środka i** zagwarantować prawa osób trzecich do ochrony sądowej, odpowiednie organy powinny wszystkie przyjęte decyzje podawać do wiadomości publicznej[…].

(22) Aby zmniejszyć złożoność, zwiększyć efektywność i przejrzystość oraz przyczynić się do zacieśnienia współpracy między państwami członkowskimi, należy ustanowić punkty kontaktowe dla operatorów systemów przesyłowych lub dystrybucyjnych energii elektrycznej wspierające projekty sieciowe lub inne aktywa sieciowe do czasu podjęcia decyzji. Te punkty kontaktowe będą odpowiedzialne za ułatwianie wnioskodawcom korzystania z procedur udzielania zezwoleń związanych z tego rodzaju infrastrukturą i udzielanie im wskazówek w tym zakresie. **Bez uszczerbku dla wymogów wynikających z porządku konstytucyjnego danego państwa członkowskiego, w** […] duchu upraszczania **oraz w celu zwiększenia efektywności, w stosownych przypadkach i tam, gdzie jest to wykonalne,** […] państwo członkowskie […] może skoncentrować tę odpowiedzialność w **pojedynczym punkcie kontaktowym, którym mogą być** […] właściwe organy krajowe, o których mowa w art. 8 rozporządzenia (UE) 2022/869, **lub punkty kontaktowe, o których mowa w art. 16 dyrektywy (UE) 2018/2001**, ponieważ organy te już pełnią taką rolę w odniesieniu do wydawania zezwoleń na projekty infrastrukturalne będące przedmiotem wspólnego zainteresowania i projekty będące przedmiotem wzajemnego zainteresowania **oraz, odpowiednio, projekty dotyczące energii odnawialnej**. Łącząc te role, państwa członkowskie **zapewniają, aby na odpowiednim szczeblu administracyjnym istniał tylko jeden pojedynczy punkt kontaktowy, oraz zapewniają narzędzia pomagające promotorom projektów w określeniu odpowiedniego ustanowionego lub wyznaczonego punktu kontaktowego. Ponadto państwa członkowskie** powinny zwrócić szczególną uwagę na zapewnienie, aby punkty kontaktowe dysponowały odpowiednim personelem oraz zasobami i zdolnościami niezbędnymi do wykonywania zadań wchodzących w zakres ich odpowiedzialności.

(23) Ze względu na swoją rolę w integracji aktywów energii ze źródeł odnawialnych, rozwiązań w zakresie elastyczności, magazynowania energii i ogólnie umożliwienia elektryfikacji infrastruktura systemów przesyłu lub dystrybucji energii elektrycznej ma zasadnicze znaczenie dla osiągnięcia neutralności klimatycznej. Biorąc pod uwagę kluczową rolę infrastruktury systemu elektroenergetycznego w osiągnięciu neutralności klimatycznej, w niezbędnych ocenach indywidualnych państwa członkowskie powinny zakładać, że infrastruktura systemu przesyłowego lub dystrybucyjnego energii elektrycznej, w tym zasilania energią elektryczną z lądu w portach, leży w nadrzędnym interesie publicznym oraz służy zdrowiu i bezpieczeństwu publicznemu, z wyjątkiem sytuacji związanych z dziedzictwem kulturowym**,** […] w przypadku gdy istnieją wyraźne dowody na to, że projekty te mają znaczący niekorzystny wpływ na środowisko, którego nie można złagodzić ani zrekompensować, **oraz gdy jest oczywiste, że te sprzeczne interesy muszą mieć pierwszeństwo pomimo istotnych korzyści płynących z infrastruktury systemu elektroenergetycznego. W takich przypadkach odpowiedni organ nie powinien stosować domniemania**. Infrastruktura systemu przesyłowego lub dystrybucyjnego energii elektrycznej, co do której domniemywa się, że leży w nadrzędnym interesie publicznym w stosunku do interesów innych niż środowiskowe, powinna być traktowana priorytetowo w stosunku do interesów innych niż środowiskowe i zatwierdzana tak szybko, jak to możliwe.

(24) Aby przyspieszyć wdrażanie sieci elektroenergetycznych, należy określić, w jaki sposób można spełnić warunki stosowania szczególnych odstępstw przewidzianych w unijnych przepisach dotyczących ochrony środowiska. W szczególności przy ocenie, czy istnieją zadowalające rozwiązania alternatywne dla projektu sieci elektroenergetycznej, **te ograniczenia oceny rozwiązań alternatywnych powinny ograniczać się do stosowania szczególnych odstępstw przewidzianych w unijnych przepisach dotyczących ochrony środowiska. Państwa członkowskie mogą ustanowić różne przepisy dotyczące ogólnej oceny rozwiązań alternatywnych w procedurze wydawania zezwoleń. Z**[…]akres takiej oceny powinien być ograniczony do rozwiązań alternatywnych, które zapewniają osiągnięcie tego samego celu w tych samych lub podobnych ramach czasowych i nie prowadzą do znacznie wyższych kosztów. Porównując ramy czasowe i koszt zadowalających rozwiązań alternatywnych, odpowiednie organy powinny wziąć pod uwagę potrzebę rozbudowy sieci w sposób przyspieszony i racjonalny pod względem kosztów, zgodnie z priorytetami określonymi w ich zintegrowanych krajowych planach w dziedzinie energii i klimatu oraz ich aktualizacjach przedłożonych na podstawie rozporządzenia (UE) 2018/1999. **Przepisy te mają zastosowanie wyłącznie do celów oceny rozwiązań alternatywnych wymaganych na mocy dyrektyw ptasiej, wodnej i siedliskowej.**

Podobnie, stosując odpowiednie odstępstwo przewidziane w dyrektywie 92/43/EWG, odpowiednie organy mogą, w niektórych uzasadnionych przypadkach, w których można racjonalnie wykazać, że odpowiedni plan lub przedsięwzięcie nie wpłyną nieodwracalnie na procesy ekologiczne niezbędne do utrzymania struktury i funkcji obszaru, że nie zagraża to ogólnej spójności sieci Natura 2000, że zachowana jest integralność środowiskowa obszaru oraz że zapewniony jest wysoki poziom ochrony obszarów Natura 2000, zezwolić na stosowanie środków kompensacyjnych równolegle z realizacją tego planu i przedsięwzięcia.

(25) Ze względu na pilną potrzebę wdrożenia infrastruktury energetycznej, znaczenie usprawnienia procedur udzielania zezwoleń oraz fakt, że oceny oddziaływania na środowisko stanowią etap trwający najdłużej w procedurach udzielania zezwoleń, ważne jest, aby zminimalizować takie oceny bez narażania ochrony środowiska. Renowacja, modernizacja lub rozbudowa źródła energii istniejącej infrastruktury systemu przesyłowego i dystrybucyjnego oraz budowa nowej infrastruktury systemu dystrybucyjnego to projekty, które zasadniczo mają minimalny wpływ na środowisko. Projekty dotyczące renowacji, modernizacji lub rozbudowy źródła energii mają zazwyczaj ograniczony zakres i dotyczą jedynie części istniejących aktywów, w odniesieniu do których wcześniej oceniono wpływ na środowisko. W rezultacie wpływ takich projektów ogranicza się często do wpływu robót budowlanych, przy czym eksploatacja składnika aktywów ma taki sam, a nawet mniejszy wpływ niż eksploatacja projektu, którego dotyczy. Z drugiej strony systemy dystrybucyjne, ze względu na mniejszy rozmiar projektów, niższe napięcie ich aktywów i tendencję do rozwoju na obszarach zbudowanych bliżej konsumentów, zazwyczaj nie mają znaczącego wpływu na środowisko. W związku z tym, aby przyspieszyć wdrażanie infrastruktury systemu elektroenergetycznego i osiągnąć cele w zakresie neutralności klimatycznej i energii odnawialnej, państwa członkowskie powinny mieć możliwość uzasadnionego zwolnienia, pod pewnymi warunkami, projektów, o których mowa w niniejszym motywie, z ocen oddziaływania na środowisko i odpowiednich ocen oraz oceny ich wpływu na ochronę gatunków zgodnie z art. 12 ust. 1 dyrektywy 92/43/EWG[18] i art. 5 dyrektywy 2009/147/WE[19].

---

[18] Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 7, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/1992/43/oj).

[19] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dz.U. L 20 z 26.1.2010, s. 7, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2009/147/oj).

(26) Korzyści płynące z rozwoju infrastruktury elektroenergetycznej pod względem redukcji emisji azotu znacznie przewyższają koszty minimalnych emisji wynikających z jej budowy. W związku z tym państwa członkowskie powinny zapewnić, aby szybkie wdrażanie infrastruktury elektroenergetycznej nie było w żaden sposób ograniczone tymczasowymi emisjami wynikającymi z jej budowy.

(27) Planowanie krajowych sieci przesyłowych odzwierciedlające zmiany w polityce klimatycznej i energetycznej oraz związane z nimi zmiany w zużyciu i wytwarzaniu energii ma kluczowe znaczenie dla powodzenia elektryfikacji i transformacji energetycznej jako całości. Istniejące wymogi wynikające z art. 51 dyrektywy (UE) 2019/944 miały jednak zastosowanie wyłącznie do niektórych operatorów systemów przesyłowych i nie przewidywały wystarczająco długiego okresu planowania, aby uwzględnić inwestycje wyprzedzające. Ważne jest, aby rozbudowa systemu przesyłowego uwzględniała co najmniej piętnastoletni horyzont czasowy i uwzględniała w pierwszej kolejności wykorzystanie elastyczności niezwiązanej z paliwami kopalnymi, rozwiązań nieprzewodowych i innych alternatyw dla rozbudowy systemu, opierała się na wspólnym scenariuszu opracowanym wspólnie z innymi operatorami systemów we wszystkich sektorach i była zgodna ze scenariuszem centralnym zawartym w ogólnounijnym dziesięcioletnim planie rozwoju sieci. Aby zapewnić przejrzystość i lepiej włączyć użytkowników sieci, w tym sektory wytwarzania, przemysłu, danych i transportu, w planowanie sieci, powiązanie z art. 55 dyrektywy (UE) 2024/1788 wymaga również przeprowadzenia z nimi wczesnych konsultacji podczas procesu opracowywania wspólnego scenariusza, aby umożliwić inwestycje wyprzedzające.

(28) W świetle zmian w dyrektywach (UE) 2018/2001 i (UE) 2019/944, a także równoległych zmian w rozporządzeniu (UE) 2022/869 Komisja powinna wprowadzić jednolite podejście do procedur wydawania zezwoleń na projekty energetyczne. Chociaż w dyrektywie (UE) 2024/1788 wprowadzono środki mające na celu uproszczenie i usprawnienie administracyjnych procedur wydawania zezwoleń, konieczna jest ukierunkowana zmiana, aby zapewnić zharmonizowane podejście oraz wdrożenie spójnych ram na szczeblu Unii.

(29) Brak zasobów w organach krajowych i ograniczona cyfryzacja procedur wydawania zezwoleń skutkują opóźnieniami w wydawaniu zezwoleń na budowę instalacji gazu ziemnego, instalacji do produkcji wodoru i infrastruktury systemów wodorowych. Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby organy te dysponowały odpowiednimi zasobami ludzkimi, finansowymi i technicznymi, w tym umiejętnościami oraz cyfrowymi narzędziami i systemami zarządzania, które umożliwiają im podejmowanie decyzji w terminach przewidzianych w dyrektywie.

(30) Aby zwiększyć przewidywalność i pewność co do czasu trwania i kosztów procedur udzielania zezwoleń na podstawie dyrektywy (UE) 2024/1788, wnioski o udzielenie informacji i dokumentację składane przez wnioskodawców powinny być konkretne, szczegółowe i ograniczone w czasie. W związku z tym państwa członkowskie powinny zapewnić, aby organy krajowe zwracały się do wnioskodawców o odpowiednie informacje w celu wydania zezwolenia w określonym z góry terminie liczonym od otrzymania wniosku oraz aby konkretnie określały treść i szczegóły wszelkich żądanych informacji lub danych. Po upływie tego okresu wnioski o udzielenie informacji powinny ograniczać się do brakujących informacji, które zostały wcześniej zidentyfikowane lub o które zwrócił się organ, lub informacji, o które nie można było wcześniej wystąpić ze względu na fakt, że dotyczą one istotnej zmiany okoliczności mającej miejsce po złożeniu wniosku o zezwolenie na realizację projektu.

(31) Jeżeli chodzi o procedury zatwierdzania na podstawie dyrektywy (UE) 2024/1788, z racji istotności kwestii zapewnienia szybkiego wdrożenia instalacji wodorowych i infrastruktury systemu wodorowego oraz dotrzymania terminów określonych w […] dyrektywie państwa członkowskie […] **powinny mieć możliwość przewidzenia** stosowania […] koncepcji milczącej zgody […] w odniesieniu do **pośrednich etapów administracyjnych** […] dotyczących takich projektów**, obejmujących wszystkie etapy administracyjne realizowane w trakcie całej procedury wydawania zezwoleń, w tym organizację konsultacji lub zwrócenie się o opinię do różnych podmiotów lub organów,** […] **lub w odniesieniu do ostatecznej decyzji. Przepisy niniejszej dyrektywy pozostają bez uszczerbku dla prawa stosowania przez państwa członkowskie milczącej zgody w odniesieniu do decyzji środowiskowych, w przypadku gdy systemy prawne tych państw przewidują taką możliwość** […]**. A**[…]**by zapewnić skuteczne stosowanie tego środka i** […] zagwarantować prawa osób trzecich do ochrony sądowej, odpowiednie organy powinny wszystkie przyjęte decyzje podawać do wiadomości publicznej[…].

(32) W duchu upraszczania, państwa członkowskie mogą uznać za właściwe i bardziej efektywne scentralizowanie funkcji pojedynczego punktu kontaktowego zgodnie z obowiązkiem wynikającym z dyrektywy (UE) 2024/1788 w ramach właściwych organów krajowych, o których mowa w art. 8 rozporządzenia (UE) 2022/869, ponieważ organy te już pełnią taką rolę w odniesieniu do procedur wydawania zezwoleń na projekty infrastrukturalne będące przedmiotem wspólnego zainteresowania i projekty będące przedmiotem wzajemnego zainteresowania. Decydując się na połączenie takich ról, państwa członkowskie powinny zwrócić szczególną uwagę na zapewnienie punktom kontaktowym odpowiedniego personelu oraz zasobów i zdolności niezbędnych do wykonywania zadań wchodzących w zakres ich odpowiedzialności.

(33) […] **Udostępnienie portalu cyfrowego lub, w stosownych przypadkach, połączonych portali na szczeblu krajowym na potrzeby wszystkich etapów procedury** […] **wydawania zezwoleń może zapewnić jednolitą cyfryzację, interoperacyjność i przejrzystość między różnymi organami wydającymi zezwolenia w państwach członkowskich, a ostatecznie przyspieszyć procedury wydawania zezwoleń. W przypadku utworzenia więcej niż jednego portalu zapewnia się połączenie między portalami w postaci przekierowania użytkowników lub odesłań z każdego portalu do innych odpowiednich portali. Państwa członkowskie zachowują swobodę w zakresie wdrożenia wyższego stopnia połączeń międzysystemowych, interoperacyjności i komunikacji między portalami.**

(33a) Kilka przepisów niniejszej dyrektywy wprowadza progi mocy wyrażone w watach, a państwa członkowskie, w których połączenia trójfazowe nie są standardowym typem połączenia, powinny stosować równoważne wartości mocy w odniesieniu do połączeń.

(33b) Możliwość przewidzenia przez państwa członkowskie zwolnień w odniesieniu do nowej infrastruktury elektroenergetycznego systemu przesyłowego lub dystrybucyjnego nie powinna przesądzać o ochronie części wód wykorzystywanych jako woda pitna lub naturalna woda mineralna, a zatem obowiązki w odniesieniu do takich części wód nadal mają zastosowanie.

(33c) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość wprowadzenia dalszych zwolnień dla mniejszych zamkniętych systemów dystrybucyjnych. Dzięki temu łatwiejsze będzie efektywne wykorzystanie istniejącej infrastruktury energetycznej zakładów przemysłowych, obiektów handlowych lub miejsc świadczenia wspólnych usług lub małych systemów dystrybucyjnych na ograniczonych obszarowo terenach mieszkalnych, gdzie wspólne lokalne wytwarzanie i dystrybucja odgrywają coraz większą rolę w transformacji energetycznej. Ze względu na ograniczone znaczenie tych systemów dla konkurencji państwa członkowskie powinny mieć możliwość nietraktowania operatorów tych systemów jako operatorów systemów dystrybucyjnych, pod warunkiem że odbiorcy zachowują swoje kluczowe prawa wynikające z dyrektywy (UE) 2019/944 oraz że wprowadzono zabezpieczenia w celu uniknięcia negatywnego wpływu na sprawiedliwy podział kosztów sieci, bezpieczeństwo sieci lub rozwój programów lub usług elastyczności. Odbiorcy powinni być również skutecznie chronieni przed nadużyciami lub dyskryminacją ze strony operatora zamkniętego systemu dystrybucyjnego, m.in. poprzez monitorowanie regulacyjne i egzekwowanie przepisów przez organy regulacyjne,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany w dyrektywie (UE) 2018/2001

W dyrektywie (UE) 2018/2001 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 akapit drugi dodaje się pkt 10a–10f w brzmieniu:

„10a) »minisystemy fotowoltaiczne typu plug-in« to systemy fotowoltaiczne o mocy do 800 W, które są podłączone do mikroinwertera i podłączone bezpośrednio do standardowego gniazda krajowego, za pośrednictwem którego zasilają wewnętrzny system elektroenergetyczny budynku;

10b) »oddzielne magazynowanie energii« oznacza magazynowanie energii, które nie jest połączone z zakładem wytwarzającym energię**, z wyłączeniem magazynowania energii objętego zakresem stosowania dyrektywy (UE) 2024/1788**;

10c) »stacja ładowania« oznacza stację ładowania zdefiniowaną w art. 2 pkt 52 rozporządzenia (UE) 2023/1804;

10d) »hybrydyzacja« oznacza przekształcenie elektrowni wytwarzającej energię odnawialną, która nie jest elektrownią hybrydową, w elektrownię hybrydową za tym samym punktem podłączenia;

10e) »elektrownia hybrydowa« oznacza elektrownię wytwarzającą energię odnawialną, która łączy wiele technologii energii odnawialnej lub łączy co najmniej jedną technologię energii odnawialnej z magazynowaniem energii;

10f) »[…] zezwolenie na podłączenie do sieci« oznacza **wynik** procedury od momentu złożenia przez podmiot realizujący projekt kompletnego wniosku o podłączenie do sieci do momentu wydania przez operatora systemu decyzji, czy projekt może zostać podłączony do sieci;”;

2) w art. 15c dodaje się ust. 6 i **7** […] w brzmieniu:

„6. Państwa członkowskie dokładają starań, aby nie **wyłączać rozwoju energii odnawialnej i związanej z nią infrastruktury na** […] dużych obszarach […] ze względów środowiskowych, w tym ochrony krajobrazu, chyba że mogą wykazać, że te rodzaje elektrowni i związana z nimi infrastruktura spowodowałyby nieodwracalne szkody na danym obszarze, których nie można złagodzić ani zrekompensować podczas oceny oddziaływania na środowisko zgodnie z dyrektywą 2011/92/UE oraz, w stosownych przypadkach, odpowiedniej oceny zgodnie z art. 6 ust. 3 dyrektywy 92/43/EWG. **Niniejszy ustęp ma zastosowanie bez uszczerbku dla względów obrony narodowej.**

7. W uzasadnionych przypadkach lub jeżeli jest to konieczne ze względu na ograniczenia administracyjne lub techniczne, państwa członkowskie mogą przedłużyć stosowanie ust. 4 do dnia 31 grudnia 2027 r. w odniesieniu do konkretnych obszarów wyznaczonych jako obszary odpowiednie do przyspieszonego wdrażania co najmniej jednego rodzaju technologii energii odnawialnej.”;

3) w art. 15d dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:

„3. Państwa członkowskie przyjmują środki w celu zapewnienia, aby część korzyści płynących z projektów dotyczących energii odnawialnej o mocy zainstalowanej powyżej 10 MW była przekazywana, bezpośrednio lub pośrednio, lokalnym obywatelom i społecznościom w pobliżu tych projektów. **Państwa członkowskie mogą stosować różne środki służące podziałowi korzyści w zależności od konkretnej technologii, lokalizacji i wielkości projektu oraz od tego, czy projekt jest projektem dotyczącym prosumpcji energii odnawialnej.**

Państwa członkowskie mogą wyłączyć określone technologie z obowiązku przyjęcia środków służących podziałowi korzyści w przypadkach, gdy dana technologia nie jest wystarczająco dojrzała, aby ponosić dalsze obciążenia finansowe, lub określone technologie, które nie wnoszą głównego wkładu w krajowe wkłady w realizację unijnego celu w zakresie energii ze źródeł odnawialnych na 2030 r., w ramach swoich zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu przedłożonych zgodnie z art. 3 i 14 rozporządzenia (UE) 2018/1999.

4. Państwa członkowskie […] **mogą** wyznaczyć […] niezależnego facylitatora w celu rozwijania dialogu między podmiotem realizującym projekt a ogółem społeczeństwa w odniesieniu do projektów dotyczących energii odnawialnej o mocy zainstalowanej powyżej 10 MW. **Facylitator jest niezależną osobą trzecią, która może być organem publicznym, i nie może mieć żadnych powiązań finansowych z podmiotem realizującym.** Facylitator interweniuje wyłącznie na wniosek którejkolwiek z odpowiednich stron i:

a) w razie potrzeby ułatwia konsultacje publiczne, w tym wczesne konsultacje na etapie poprzedzającym złożenie wniosku o zezwolenie;

b) angażuje się w poszukiwanie rozwiązań potencjalnych problemów zgłaszanych przez społeczności lokalne;

c) w stosownych przypadkach zapewnia wsparcie i przejrzystość przy wyborze rodzaju środka służącego podziałowi korzyści.

Państwa członkowskie mogą ustanowić opłatę uiszczaną przez podmioty realizujące projekty w celu finansowania usług facylitatora.”;

4) w art. 16 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 3 uchyla się zdanie:

„Wnioskodawcom zezwala się na składanie stosownych dokumentów w formie cyfrowej.”;

b) dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Państwa członkowskie […] **mogą ustanowić** na szczeblu krajowym […] portal cyfrowy **lub połączone portale** na potrzeby wszystkich etapów procedur wydawania zezwoleń na projekty dotyczące energii odnawialnej, magazynowania i sieci.

Wnioskodawcy składają wnioski o zezwolenie i wszystkie istotne dokumenty wymagane do celów procedury wydawania zezwoleń […] za pośrednictwem […] portalu cyfrowego **lub połączonych portali**. […] Portal cyfrowy **lub połączone portale** automatyzują przydzielanie wniosków o zezwolenie właściwym organom, które rozpatrują odpowiednie wnioski i dokumenty w formie elektronicznej i komunikują się z wnioskodawcami bezpośrednio na […] portalu cyfrowym **lub połączonych portalach**.

[…] Portal cyfrowy **lub połączone portale** zawierają funkcje, które umożliwiają informowanie wnioskodawcy o wszystkich etapach procedury wydawania zezwoleń, statusie procedury i decyzjach odpowiednich organów oraz sprawdzanie zgodności z terminami wydawania zezwoleń określonymi w niniejszej dyrektywie. […] Portal cyfrowy **lub połączone portale** […] **mogą zapewniać** dostęp do odpowiednich danych środowiskowych i geologicznych oraz decyzji dostępnych na jednolitym portalu cyfrowym opartym na systemie informacji geograficznej, o którym mowa w art. 10 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady [xxxxx].

Na […] portalu cyfrowym **lub połączonych portalach** publikuje się roczne dane statystyczne dotyczące czasu trwania procedur wydawania zezwoleń, wyraźnie określając poszczególne etapy procedury wydawania zezwoleń i czas ich trwania. Dane te są publicznie dostępne.

Pojedynczy punkt kontaktowy lub pojedyncze punkty kontaktowe, o których mowa w ust. 3, mają dostęp do wszystkich istotnych danych i informacji dostępnych na portalu w celu wykonywania swoich obowiązków.”;

5) w art. 16b wprowadza się następujące zmiany:

a) […]

[…]

b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. W procedurze wydawania zezwoleń, o której mowa w ust. 1 i ust. 2 akapit drugi, państwa członkowskie […] **mogą przewidzieć**, że brak odpowiedzi ze strony odpowiednich właściwych organów lub podmiotów w ustanowionym terminie będzie skutkował uznaniem poszczególnych **pośrednich** etapów **administracyjnych** za zatwierdzone, z wyjątkiem decyzji środowiskowych, **chyba że systemy prawne tych państw przewidują taką możliwość,** i zezwoleń na podłączenie do sieci[…]. Wszystkie decyzje są podawane do wiadomości publicznej **zgodnie z mającym zastosowanie prawem**.[…]

6) w art. 16c wprowadza się następujące zmiany:

a) uchyla się ust. 1;

b) dodaje się ust. 2b w brzmieniu:

„2b.[…] W **granicach dozwolonych przez krajowy porządek konstytucyjny i bez uszczerbku dla wyłącznych kompetencji autonomicznych władz regionalnych i lokalnych w zakresie użytkowania gruntów i planowania przestrzennego, w przypadku gdy państwa członkowskie zmieniają status gruntu, na którym znajduje się instalacja wytwarzająca energię odnawialną, zapewniają one, aby instalacja ta mogła być nadal rozbudowywana.”;**

c) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. W przypadku gdy rozbudowa źródła energii instalacji energii wiatrowej zwiększa całkowitą moc instalacji bez wykorzystywania dodatkowej powierzchni lądowej**,** **zmniejsza całkowitą liczbę zainstalowanych turbin** i jest zgodna z mającymi zastosowanie środkami łagodzącymi skutki dla środowiska ustanowionymi dla pierwotnej instalacji energii wiatrowej, projekt jest zwolniony z wszelkich mających zastosowanie wymogów dotyczących przeprowadzenia procesu kontroli zgodnie z art. 16a ust. 4 w celu ustalenia, czy projekt wymaga przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko zgodnie z art. 4 ust. 2 dyrektywy 2011/92/UE lub art. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady [xxxxx] lub przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko zgodnie z art. 4 ust. […]**2** dyrektywy 2011/92/UE. **Zwolnienie stosuje się bez uszczerbku dla względów bezpieczeństwa narodowego i zmian w planowaniu przestrzennym**.

W przypadku gdy rozbudowa źródła energii instalacji energii wiatrowej nie spełnia wymogów określonych w akapicie pierwszym, zastosowanie ma ust. 2 niniejszego artykułu.”;

7) w art. 16d wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, aby procedura wydawania zezwoleń, o której mowa w art. 16 ust. 1, w odniesieniu do instalacji urządzeń wykorzystujących energię słoneczną i położonych na tym samym obszarze magazynów energii o całkowitej mocy zainstalowanej powyżej 100 kW w istniejących lub przyszłych sztucznych konstrukcjach, z wyjątkiem sztucznych obszarów wodnych, nie trwała dłużej niż trzy miesiące, pod warunkiem że głównym przeznaczeniem takich sztucznych konstrukcji nie jest wytwarzanie lub magazynowanie energii słonecznej. Na zasadzie odstępstwa od art. 4 ust. 2 dyrektywy 2011/92/UE i pkt 3 lit. a) i b) osobno lub w związku z pkt 13 lit. a) załącznika II do tej dyrektywy, instalację urządzeń wykorzystujących energię słoneczną i położonych na tym samym obszarze magazynów energii, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, zwalnia się w stosownych przypadkach z wymogu przeprowadzenia specjalnej oceny oddziaływania na środowisko przewidzianej w art. 2 ust. 1 dyrektywy 2011/92/UE.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie nie wymagają żadnych zezwoleń administracyjnych, w tym dotyczących aspektów środowiskowych, z wyjątkiem zezwoleń na podłączenie do sieci, w odniesieniu do instalacji urządzeń wykorzystujących energię słoneczną i położonych na tym samym obszarze magazynów energii o całkowitej mocy zainstalowanej wynoszącej 100 kW lub mniej. Bez uszczerbku dla ust. 1 państwa członkowskie ograniczają stosowanie niniejszego ustępu na […] **obszarach** Natura 2000 i innych obszarach objętych krajowymi systemami ochrony oraz na obszarach chronionego dziedzictwa kulturowego lub historycznego. **Państwa członkowskie mogą ustanowić obowiązek powiadamiania o instalacji tych urządzeń i położonych na tym samym obszarze magazynów energii.”;**

c) dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:

„3. Państwa członkowskie mogą wyłączyć niektóre obszary z zakresu stosowania ust. 1 i 2 ze względu na ochronę dziedzictwa kulturowego lub historycznego, interesów […] **obrony i bezpieczeństwa** narodowego, bądź ze względów bezpieczeństwa lub bezpieczeństwa sieci.

4. **Bez uszczerbku dla wszelkich środków niezbędnych do zapewnienia bezpieczeństwa, ochrony lub stabilności sieci** państwa członkowskie usuwają bariery regulacyjne i pozaregulacyjne, które mają wpływ na instalację minisystemów fotowoltaicznych typu plug-in o mocy do 800 W w budynkach i na budynkach. **Państwa członkowskie mogą ograniczyć stosowanie niniejszego ustępu w przypadku zidentyfikowania opartego na dowodach ryzyka odpowiadającego urządzeniom rynkowym lub w przypadku gdy uzyskana w ten sposób ogólna instalacja elektryczna nie spełnia odpowiednich specyfikacji technicznych lub norm, w tym w przypadku gdy nie można zagwarantować koordynacji ochrony i skuteczności odłączenia.";**

8) w art. 16f wprowadza się następujące zmiany:

a) uchyla się dwa ostatnie zdania;

b) dodaje się ustęp**y** […] w brzmieniu:

„Do czasu osiągnięcia neutralności klimatycznej państwa członkowskie zapewniają, aby w ramach procedury wydawania zezwoleń planowanie, budowa i eksploatacja obiektów i instalacji do produkcji energii ze źródeł odnawialnych oraz ich podłączenie do sieci, powiązana sieć, magazyny energii i stacje ładowania były uznawane za leżące w nadrzędnym interesie publicznym i w takim przypadku były traktowane priorytetowo przy wyważaniu interesów prawnych innych niż te, o których mowa w akapicie pierwszym. Państwa członkowskie mogą wyłączyć stosowanie tego domniemania do celów ochrony dziedzictwa kulturowego […] na podstawie kryteriów prawnych w celu zapewnienia zharmonizowanego wdrażania i **ze względu na interesy obrony i bezpieczeństwa narodowego**.

Państwa członkowskie mogą w procedurach planowania przestrzennego stosować domniemania ustanowione w akapitach pierwszym i drugim.";

9) dodaje się art. 16g–16[…]**j** w brzmieniu:

„Artykuł 16g

Brak alternatywnych lub zadowalających rozwiązań oraz wdrożenie środków kompensacyjnych […]

1. Przy ocenie, czy istnieją zadowalające rozwiązania alternatywne dla projektów dotyczących elektrowni wytwarzających energię odnawialną, podłączenia takich elektrowni do sieci, powiązanej sieci i magazynów energii do celów art. 6 ust. 4 i art. 16 ust. 1 dyrektywy 92/43/EWG, art. 4 ust. 7 lit. d) dyrektywy 2000/60/WE i art. 9 ust. 1 dyrektywy 2009/147/WE, warunek braku zadowalających alternatyw uznaje się za spełniony, jeżeli nie istnieją zadowalające rozwiązania alternatywne, które są w stanie zapewnić osiągnięcie tego samego celu co dany projekt, w szczególności pod względem rozwoju tej samej zainstalowanej mocy wytwórczej energii ze źródeł odnawialnych za pomocą tej samej technologii […] w tym samym lub podobnym terminie i bez powodowania znacznie wyższych kosztów.

2. Przy wdrażaniu środków kompensacyjnych dla projektów dotyczących elektrowni wytwarzających energię odnawialną, w **tym środków rekompensaty pieniężnej, w przypadku gdy jest to dozwolone w prawie krajowym**, podłączenia takich elektrowni do sieci, powiązanej sieci i magazynów energii do celów art. 6 ust. 4 dyrektywy 92/43/EWG, państwa członkowskie mogą, […] w przypadku gdy można racjonalnie wykazać, że plan lub projekt nie wpłyną nieodwracalnie na procesy ekologiczne niezbędne do utrzymania struktury i funkcji terenu oraz nie zagrożą ogólnej spójności sieci Natura 2000 przed wprowadzeniem środków kompensacyjnych, zezwolić na stosowanie takich środków kompensacyjnych równolegle z realizacją projektu. Państwa członkowskie zezwalają na dostosowanie tych środków kompensacyjnych w miarę upływu czasu zgodnie z zasadą ostrożności, w zależności od tego, czy przewiduje się wystąpienie znaczących negatywnych skutków w perspektywie krótko-, średnio- lub długoterminowej.

Artykuł 16h

Procedura wydawania zezwoleń na oddzielne magazynowanie energii inne niż magazynowanie wodoru

1. Procedura wydawania zezwoleń na oddzielne magazynowanie energii inne niż magazynowanie wodoru obejmuje wszystkie odpowiednie zezwolenia administracyjne na budowę, rozbudowę źródła energii i eksploatację instalacji oddzielnego magazynowania, w tym zezwolenia na podłączenie do sieci oraz, w stosownych przypadkach, oceny oddziaływania na środowisko i pozwolenia środowiskowe. Procedura wydawania zezwoleń obejmuje wszystkie etapy administracyjne od potwierdzenia kompletności wniosku o zezwolenie do przedstawienia ostatecznej decyzji w sprawie wyniku procedury wydawania zezwoleń przez odpowiedni właściwy organ lub odpowiednie właściwe organy. W terminie […] **45** dni od otrzymania wniosku o zezwolenie właściwy organ potwierdza kompletność wniosku albo – jeżeli wnioskodawca nie przesłał wszystkich informacji wymaganych do rozpatrzenia wniosku – wzywa tego wnioskodawcę do niezwłocznego złożenia kompletnego wniosku. Datę potwierdzenia kompletności wniosku przez właściwy organ uznaje się za moment rozpoczęcia procedury wydawania zezwolenia.

2. Państwa członkowskie nie wymagają żadnego zezwolenia administracyjnego, w tym pozwolenia środowiskowego, z wyjątkiem zezwoleń na podłączenie do sieci, w odniesieniu do instalacji oddzielnego magazynowania, innego niż magazynowanie wodoru, o całkowitej mocy zainstalowanej wynoszącej 100 kW lub mniej. Na zasadzie odstępstwa od art. 2 ust. 1 dyrektywy 2011/92/UE instalacja tego magazynu jest zwolniona z wymogu mającego zastosowanie na podstawie art. 2 ust. 1 tej dyrektywy, dotyczącego przeprowadzenia specjalnej oceny oddziaływania na środowisko. Państwa członkowskie ograniczają stosowanie niniejszego akapitu na […] **obszarach** Natura 2000 i innych obszarach objętych krajowymi systemami ochrony oraz na obszarach chronionego dziedzictwa kulturowego lub historycznego. **Państwa członkowskie mogą ustanowić obowiązek powiadamiania o instalacji nowych projektów magazynowania.**

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby procedury wydawania zezwoleń, w tym zezwoleń na podłączenie do sieci oraz, w stosownych przypadkach, ocen oddziaływania na środowisko, nie przekraczały sześciu miesięcy w przypadku oddzielnego magazynowania energii, innego niż magazynowanie wodoru, o całkowitej mocy zainstalowanej powyżej 100 kW.

W przypadku gdy jest to należycie uzasadnione nadzwyczajnymi okolicznościami, w tym w przypadku gdy okoliczności te wymagają przedłużonych okresów potrzebnych do przeprowadzenia oceny na podstawie mających zastosowanie unijnych przepisów ochrony środowiska, państwa członkowskie mogą przedłużyć ten termin o maksymalnie 6 miesięcy. Państwa członkowskie wyraźnie informują podmiot realizujący projekt o nadzwyczajnych okolicznościach uzasadniających takie przedłużenie.

[…] W przypadku elektrowni szczytowo-pompowych procedura wydawania zezwoleń nie może trwać dłużej niż **trzy** […] lata. W **przypadku gdy jest to należycie uzasadnione nadzwyczajnymi okolicznościami, w tym w przypadku gdy okoliczności te wymagają przedłużonych okresów potrzebnych do przeprowadzenia oceny na podstawie mających zastosowanie unijnych przepisów ochrony środowiska, państwa członkowskie mogą przedłużyć ten termin. Państwa członkowskie wyraźnie informują podmiot realizujący projekt o nadzwyczajnych okolicznościach uzasadniających takie przedłużenie.**

4. Z wyjątkiem przypadków, gdy zbiega się to z innymi etapami administracyjnymi procedury wydawania zezwoleń, czas trwania procedury wydawania zezwoleń regulowanej w niniejszym artykule nie obejmuje:

a) czasu budowy lub rozbudowy samodzielnych projektów magazynowania energii;

b) czasu trwania etapów administracyjnych niezbędnych do przeprowadzenia znaczącej modernizacji sieci, wymaganej do zapewnienia stabilności, niezawodności i bezpieczeństwa tej sieci;

c) czasu trwania wszelkich odwołań sądowych i środków zaskarżenia, innych postępowań sądowych, a także alternatywnych mechanizmów rozwiązywania sporów, w tym postępowań skargowych i pozasądowych odwołań i środków zaskarżenia.

Artykuł 16i

Procedura wydawania zezwoleń dla stacji ładowania

1. Procedura wydawania zezwoleń dla stacji ładowania obejmuje wszystkie odpowiednie zezwolenia administracyjne na budowę, rozbudowę źródła energii i eksploatację stacji ładowania, w tym zezwolenia na podłączenie do sieci oraz, w stosownych przypadkach, oceny oddziaływania na środowisko i pozwolenia środowiskowe. Procedura wydawania zezwoleń obejmuje wszystkie etapy administracyjne od potwierdzenia kompletności wniosku o zezwolenie do przedstawienia ostatecznej decyzji w sprawie wyniku procedury wydawania zezwoleń przez odpowiedni właściwy organ lub odpowiednie właściwe organy. W terminie […] **45** dni od otrzymania wniosku o zezwolenie właściwy organ potwierdza kompletność wniosku albo – jeżeli wnioskodawca nie przesłał wszystkich informacji wymaganych do rozpatrzenia wniosku – wzywa tego wnioskodawcę do niezwłocznego złożenia kompletnego wniosku. Datę potwierdzenia kompletności wniosku przez właściwy organ uznaje się za moment rozpoczęcia procedury wydawania zezwolenia.

2. Państwa członkowskie nie wymagają żadnych zezwoleń administracyjnych, w tym dotyczących aspektów środowiskowych, z wyjątkiem zezwoleń na podłączenie do sieci, w odniesieniu do instalacji stacji ładowania o całkowitej mocy zainstalowanej wynoszącej 100 kW lub mniej. Na zasadzie odstępstwa od art. 2 ust. 1 dyrektywy 2011/92/UE instalacja tych stacji jest zwolniona z wymogu przeprowadzenia, w stosownych przypadkach zgodnie z art. 2 ust. 1 tej dyrektywy, specjalnej oceny oddziaływania na środowisko. Państwa członkowskie ograniczają stosowanie niniejszego akapitu na […] **obszarach** Natura 2000 i innych obszarach objętych krajowymi systemami ochrony oraz na obszarach chronionego dziedzictwa kulturowego lub historycznego. **Państwa członkowskie mogą ustanowić obowiązek powiadamiania o instalacji nowych stacji ładowania.**

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby procedury wydawania zezwoleń, w tym zezwoleń na podłączenie do sieci oraz, w stosownych przypadkach, ocen oddziaływania na środowisko, nie przekraczały sześciu miesięcy w przypadku stacji ładowania o całkowitej mocy zainstalowanej powyżej 100 kW**. W przypadku gdy jest to należycie uzasadnione nadzwyczajnymi okolicznościami, w tym w przypadku gdy okoliczności te wymagają przedłużonych okresów potrzebnych do przeprowadzenia oceny na podstawie mających zastosowanie unijnych przepisów ochrony środowiska, państwa członkowskie mogą przedłużyć ten okres o maksymalnie 6 miesięcy. Państwa członkowskie wyraźnie informują podmiot realizujący projekt o nadzwyczajnych okolicznościach uzasadniających takie przedłużenie.**

4. Z wyjątkiem przypadków, gdy zbiega się to z innymi etapami administracyjnymi procedury wydawania zezwoleń, czas trwania procedury wydawania zezwoleń regulowanej w niniejszym artykule nie obejmuje:

a) czasu budowy lub rozbudowy samodzielnych projektów dotyczących stacji ładowania;

b) czasu trwania etapów administracyjnych niezbędnych do przeprowadzenia znaczącej modernizacji sieci, wymaganej do zapewnienia stabilności, niezawodności i bezpieczeństwa tej sieci;

c) czasu trwania wszelkich odwołań sądowych i środków zaskarżenia, innych postępowań sądowych, a także alternatywnych mechanizmów rozwiązywania sporów, w tym postępowań skargowych i pozasądowych odwołań i środków zaskarżenia.

Artykuł 16j

Procedura wydawania zezwoleń na hybrydyzację elektrowni wytwarzających energię odnawialną

1. W przypadku gdy hybrydyzacja elektrowni wytwarzających energię odnawialną podlega procedurze kontroli na podstawie art. 16a ust. 4, wymaga ustalenia, czy projekt podlega ocenie oddziaływania na środowisko lub podlega ocenie oddziaływania na środowisko zgodnie z art. 4 dyrektywy 2011/92/UE, taka kontrola, takie ustalenie lub taka ocena oddziaływania na środowisko ograniczają się do potencjalnego oddziaływania wynikającego z dodatku w porównaniu z pierwotnym projektem.

2. […]

2. W granicach dozwolonych przez krajowy porządek konstytucyjny i bez uszczerbku dla wyłącznych kompetencji autonomicznych władz regionalnych i lokalnych w zakresie użytkowania gruntów i planowania przestrzennego, w przypadku gdy państwa członkowskie zmieniają status gruntu, na którym znajduje się elektrownia wytwarzająca energię odnawialną, zapewniają one możliwość hybrydyzacji tej elektrowni.";

10) art. 17 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 17

Procedury dotyczące podłączeń do sieci[…]

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby procedury dotyczące podłączeń do sieci […] nie przekraczały:

   a) […] **sześciu miesięcy** w przypadku urządzeń wykorzystujących energię słoneczną i położonych na tym samym obszarze magazynów energii, o których mowa w art. 16d ust. **1 i** 2, oddzielnego magazynowania energii, o którym mowa w art. 16h ust. 2, […] stacji ładowania, o których mowa w art. 16i ust. 2[…], **oraz rozbudowy źródła energii lub hybrydyzacji istniejących elektrowni wytwarzających energię odnawialną, o których mowa w art. 16c i 16j, chyba że istnieją uzasadnione obawy dotyczące bezpieczeństwa lub istnieje techniczna niezgodność elementów systemu bądź jeżeli ze względu na skalę wzrostu mocy potrzeba więcej czasu na przeprowadzenie oceny.**

   b) […]

2. W terminach określonych w art. 16a ust. 1, art. 16b ust. 1 i ust. 1 niniejszego artykułu operator systemu wybiera jedno z następujących działań:

   a) w przypadku gdy istnieje wystarczająca przepustowość, a podłączenie, którego dotyczy wniosek, nie wpływa na stabilność, niezawodność i bezpieczeństwo sieci, akceptuje podłączenie do sieci, którego dotyczy wniosek, i udziela zgody na podłączenie,

   b) w przypadku niewystarczającej przepustowości sieci proponuje, jeżeli jest to technicznie możliwe, elastyczną umowę przyłączeniową zgodnie z art. 6a dyrektywy (UE) 2019/944.

3. **W stosownych przypadkach**, […] w przypadku gdy podmiot realizujący projekt odrzuci propozycję umowy, o której mowa w ust. 2 lit. b), operator systemu proponuje alternatywny punkt podłączenia do sieci, alternatywną tymczasową datę podłączenia do sieci lub, jeżeli nie jest to możliwe, odrzuca wniosek o podłączenie z uzasadnionych względów bezpieczeństwa lub z powodu technicznej niezgodności elementów systemu.

4. […]

Artykuł 2

Zmiany w dyrektywie (UE) 2019/944

W dyrektywie (UE) 2019/944 wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

Procedura udzielania zezwoleń

1. W przypadku gdy wymagane jest zezwolenie, takie jak licencja, pozwolenie, koncesja, zgoda lub zatwierdzenie, na budowę lub eksploatację infrastruktury systemu przesyłowego lub dystrybucyjnego energii elektrycznej lub związanych z nią urządzeń lub na budowę nowych mocy wytwórczych, państwo członkowskie lub jakikolwiek właściwy organ przez nie wyznaczony udziela takiego zezwolenia zgodnie z ust. 2–14. Państwa członkowskie lub jakikolwiek właściwy organ przez nie wyznaczony mogą również na tej samej podstawie udzielać zezwoleń na dostawę energii elektrycznej oraz zezwoleń dla odbiorców hurtowych.

2. Państwa członkowskie, które wdrażają system zezwoleń:

   a) ustanawiają obiektywne i niedyskryminacyjne kryteria, wraz z przejrzystymi procedurami, które muszą być spełnione przez każde przedsiębiorstwo ubiegające się o zezwolenie na budowę lub eksploatację nowych mocy wytwórczych, jak również infrastruktury systemu przesyłowego lub dystrybucyjnego;

b) podają do wiadomości publicznej kryteria i procedury udzielania zezwoleń;

c) zapewniają, aby procedury udzielania zezwoleń na takie moce wytwórcze i infrastrukturę lub związane z nimi urządzenia uwzględniały, w stosownych przypadkach, znaczenie projektu dla rynków wewnętrznych energii elektrycznej i odnawialnych źródeł energii;

d) zapewniają, aby procedury udzielania zezwoleń uwzględniały konieczność lub brak konieczności przeprowadzania ocen zgodnie z dyrektywą Rady 92/43/EWG[20] oraz dyrektywami 2000/60/WE[21], 2001/42/WE[22], 2009/147/WE[23] i 2011/92/UE[24];

e) zapewniają istnienie szczegółowych, uproszczonych i usprawnionych procedur udzielania zezwoleń na infrastrukturę małych systemów zdecentralizowanego lub rozproszonego wytwarzania i dystrybucji, z uwzględnieniem ich ograniczonej wielkości i potencjalnego wpływu;

f) zapewniają, aby wytyczne dotyczące tych szczegółowych procedur udzielania zezwoleń były ustanawiane i poddawane przeglądowi przez organy regulacyjne lub inne właściwe organy krajowe, w tym organy ds. planowania, które mogą zalecać zmiany;

---

20 Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 7, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/1992/43/oj).

21 Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2000/60/oj).

22 Dyrektywa 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko (Dz.U. L 197 z 21.7.2001, s. 30, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2001/42/oj).

23 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dz.U. L 20 z 26.1.2010, s. 7, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2009/147/oj).

24 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (Dz.U. L 26 z 28.1.2012, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2011/92/oj).

g) zapewniają, aby wszystkie decyzje były podawane do wiadomości publicznej;

h) zapewniają, aby wnioskodawcy byli informowani o przyczynach każdej odmowy przyznania zezwolenia. Powody te muszą być obiektywne, niedyskryminacyjne, dobrze uzasadnione i należycie umotywowane, a wnioskodawcom udostępnia się procedury odwoławcze;

i) zapewniają, aby właściwe organy krajowe dysponowały odpowiednimi zasobami technicznymi, finansowymi i ludzkimi do podjęcia decyzji w sprawie zezwolenia w mających zastosowanie ramach czasowych.

3. W przypadku gdy państwa członkowskie wdrażają system zezwoleń na infrastrukturę systemu przesyłowego lub dystrybucyjnego energii elektrycznej,

państwa członkowskie również:

a) zapewniają spójność systemu zezwoleń na infrastrukturę systemu przesyłowego i dystrybucyjnego z planem rozwoju sieci dystrybucyjnej i dziesięcioletnim planem rozwoju sieci przesyłowej przyjętymi na podstawie art. 32 i 51;

b) zapewniają, aby procedury udzielania zezwoleń, w tym wszystkie odpowiednie procedury właściwych organów, nie trwały dłużej niż dwa lata, z wyjątkiem przypadków należycie uzasadnionych […], **kiedy to** mogą one zostać przedłużone o maksymalnie 30 **miesięcy** […];

c) zapewniają, aby udzielanie zezwoleń na infrastrukturę systemu przesyłowego lub dystrybucyjnego było uznawane za niezbędne do integracji odnawialnych źródeł energii, a także do osiągnięcia celów w zakresie klimatu i energii oraz celu neutralności klimatycznej;

c) **państwa członkowskie mogą przewidzieć**, […] że brak odpowiedzi ze strony właściwych organów lub podmiotów krajowych w terminie określonym w lit. b) będzie skutkował uznaniem określonych **pośrednich** etapów **administracyjnych** za zatwierdzone, z wyjątkiem […] decyzji środowiskowych**, chyba że systemy prawne tych państw przewidują taką możliwość, które to decyzje są jednoznaczne.** […]

Wszystkie decyzje są podawane do wiadomości publicznej zgodnie z mającym zastosowanie prawem.

d) […]

e) […]

4. Państwa członkowskie […] **tworzą** lub wyznaczają co najmniej jeden punkt kontaktowy dla operatorów systemów przesyłowych lub dystrybucyjnych. Te punkty kontaktowe, na […] żądanie wnioskodawcy i nieodpłatnie, […] **zapewniają** wnioskodawcy **pomoc w przejściu przez** procedurę udzielania zezwoleń i ułatwiają jej przeprowadzenie w zakresie działalności, o której mowa w ust. 1, aż do […] momentu **wydania zezwolenia** przez odpowiedzialne organy **na zakończenie procedury**. Nie można wymagać od wnioskodawcy kontaktowania się z więcej niż z jednym punktem kontaktowym podczas całej procedury administracyjnej.

Punktami kontaktowymi mogą być właściwe organy krajowe, o których mowa w art. 8 rozporządzenia (UE) 2022/869, lub punkty kontaktowe, o których mowa w art. 16 dyrektywy (UE) 2018/2001.

5. W przypadku gdy państwa członkowskie wdrażają system zezwoleń na infrastrukturę systemu przesyłowego lub dystrybucyjnego energii elektrycznej, zapewniają one, aby w przypadku gdy we wnioskach brakuje prac studyjnych, sprawozdań i dokumentacji wymaganych na potrzeby procedury, właściwe organy krajowe, we współpracy z innymi odpowiednimi organami, zwróciły się do podmiotu realizującego o dostarczenie niezbędnych materiałów, określając **następnie** ich zakres i poziom szczegółowości, w terminie trzech miesięcy od złożenia wniosku. **Informując podmiot realizujący** […], krajowy organ właściwy […] **potwierdza**, czy do projektu **mają zastosowanie** przesłanki na podstawie ust. 10 […]. Po […] **zwróceniu się o dostarczenie niezbędnych materiałów** ani właściwy organ, ani żaden inny odpowiedni organ nie zwraca się o dodatkowe informacje, prace studyjne, sprawozdania lub oceny, z wyjątkiem przypadków, w których nastąpiła istotna zmiana w przedsięwzięciu lub otaczającym je środowisku, co sprawia, że wstępne kryteria, na których oparto ustalenia, nie są już odpowiednie **lub gdy wydanie pozytywnej decyzji w oparciu o dostępne informacje byłoby inaczej niemożliwe**. […] W **takich przypadkach** właściwy organ krajowy przedstawia projektodawcy należycie uzasadnione uzasadnienie wniosku o dodatkowe informacje.

6. Termin ustanowiony w ust. 3 niniejszego artykułu stosuje się bez uszczerbku dla obowiązków wynikających z mającego zastosowanie prawa Unii w dziedzinie środowiska i energii, w tym dyrektywy (UE) 2018/2001, oraz dla odwołań sądowych, środków zaskarżenia i innych postępowań przed sądem lub trybunałem oraz alternatywnych mechanizmów rozstrzygania sporów, w tym procedur rozpatrywania skarg, pozasądowych odwołań i środków zaskarżenia, w których to przypadkach termin można przedłużyć na okres trwania takich procedur.

7. Niniejszy artykuł stosuje się bez uszczerbku dla art. 7–10 rozporządzenia (UE) 2022/869 oraz art. 15 i art. 15b–17 dyrektywy (UE) 2018/2001.

8. Państwa członkowskie zapewniają, aby […] w ramach […] procedur udzielania zezwoleń w **rozumieniu ust. 1** – do czasu osiągnięcia neutralności klimatycznej […] – planowanie, budowa i eksploatacja infrastruktury systemu przesyłowego lub dystrybucyjnego były uznawane za leżące w nadrzędnym interesie publicznym oraz służące zdrowiu i bezpieczeństwu publicznemu przy wyważaniu interesów prawnych w indywidualnych przypadkach do celów art. 6 ust. 4 i art. 16 ust. 1 lit. c) dyrektywy 92/43/EWG, art. 4 ust. 7 dyrektywy 2000/60/WE i art. 9 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2009/147/WE. […]

Do czasu osiągnięcia neutralności klimatycznej państwa członkowskie zapewniają, aby […] w **ramach procedur udzielania zezwoleń planowanie, budowa i eksploatacja infrastruktury systemu przesyłowego lub dystrybucyjnego były uznawane za leżące w nadrzędnym interesie publicznym i były w takim przypadku** traktowane priorytetowo przy wyważaniu interesów prawnych innych niż te, o których mowa w niniejszym ustępie**. Państwa członkowskie mogą wyłączyć stosowanie tej przesłanki do celów ochrony** […] dziedzictwa kulturowego na podstawie kryteriów prawnych w celu zapewnienia zharmonizowanego wdrażania.

9. Do czasu osiągnięcia neutralności klimatycznej […], na zasadzie odstępstwa od art. 2 ust. 1, art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy 2011/92/UE oraz pkt 20 załącznika I i pkt 3 lit. b) załącznika II do tej dyrektywy, a także na zasadzie odstępstwa od art. 6 ust. 3 dyrektywy 92/43/EWG, państwa członkowskie zapewniają, aby właściwy organ mógł w uzasadnionych okolicznościach, w tym w związku z potrzebą przyspieszenia rozwoju infrastruktury systemu elektroenergetycznego w celu osiągnięcia celów w zakresie neutralności klimatycznej i energii odnawialnej, zwolnić renowację, modernizację lub rozbudowę źródła energii istniejącej infrastruktury systemu przesyłowego i dystrybucyjnego, pod warunkiem że nie […] **wymaga to znacznej ilości** dodatkowej przestrzeni i jest zgodne z mającymi zastosowanie środkami łagodzącymi wpływ na środowisko ustanowionymi dla pierwotnej instalacji, z:

a) oceny oddziaływania na środowisko na podstawie art. 2 ust. 1 i **art. 4 ust. 2** dyrektywy 2011/92/UE;

b) oceny ich wpływu na obszary Natura 2000 na podstawie art. 6 ust. 3 dyrektywy 92/43/EWG;

c) oceny ich wpływu na ochronę gatunków na podstawie art. 12 ust. 1 dyrektywy 92/43/EWG i art. 5 dyrektywy 2009/147/WE;

d) kontroli na podstawie art. 5 rozporządzenia [xxxxx] Parlamentu Europejskiego i Rady.

Zwolnienia te nie mają zastosowania do renowacji, modernizacji lub rozbudowy źródła energii istniejącej infrastruktury systemu przesyłowego i dystrybucyjnego ani do budowy nowej infrastruktury systemu dystrybucyjnego lub związanych z nią urządzeń, które mogą mieć znaczący wpływ na środowisko w innym państwie członkowskim, zgodnie z art. 7 dyrektywy 2011/92/UE.

Państwa członkowskie ograniczają stosowanie niniejszego ustępu na […] **obszarach** Natura 2000 i innych obszarach objętych krajowymi systemami ochrony oraz na obszarach chronionego dziedzictwa kulturowego lub historycznego.

10. W uzasadnionych okolicznościach państwa członkowskie mogą również stosować zwolnienia, o których mowa w ust. 9, w odniesieniu do budowy nowej infrastruktury dystrybucyjnej lub związanych z nią urządzeń, pod warunkiem że odnośny projekt poddano kontroli zgodnie z art. 4 ust. 2 dyrektywy 2011/92/WE, w wyniku której właściwy organ krajowy ustalił, że projekt prawdopodobnie nie będzie miał znaczącego wpływu na środowisko, w szczególności ze względu na specyfikę obszaru, na którym projekt jest realizowany, takiego jak obszary miejskie i gęsto zabudowane.

Zwolnienia te nie mają zastosowania do budowy nowej infrastruktury dystrybucyjnej lub związanych z nią urządzeń, które mogą mieć znaczący wpływ na środowisko w innym państwie członkowskim, zgodnie z art. 7 dyrektywy 2011/92/UE.

W przypadku gdy w wyniku kontroli, o której mowa w akapicie pierwszym, stwierdzono prawdopodobny znaczący wpływ na środowisko, właściwy organ informuje podmiot realizujący projekt w terminie 45 dni od złożenia wniosku, że wymagana jest ocena, o której mowa w ust. 9 lit. a), b) i c).

Państwa członkowskie ograniczają stosowanie niniejszego ustępu na […] **obszarach** Natura 2000 i innych obszarach objętych krajowymi systemami ochrony oraz na obszarach chronionego dziedzictwa kulturowego lub historycznego.

11. Uznaje się, że planowanie, budowa i eksploatacja infrastruktury systemu przesyłowego i dystrybucyjnego przyczyniają się do długoterminowej redukcji emisji azotu i nie wymagają oceny emisji azotu w ramach oceny, która może być przeprowadzana w celu zapewnienia zgodności z art. 6 dyrektywy Rady 92/43/EWG.

12. Ocena oddziaływania na środowisko zgodnie z dyrektywą 2011/92/UE oraz, w stosownych przypadkach, odpowiednia ocena zgodnie z dyrektywą 92/43/EWG, w odniesieniu do projektu rozbudowy, renowacji, modernizacji lub rozbudowy źródła energii istniejącej infrastruktury systemu przesyłowego lub dystrybucyjnego ogranicza się do oceny potencjalnego wpływu wynikającego ze zmian lub rozbudowy w porównaniu z pierwotną infrastrukturą systemu przesyłowego lub dystrybucyjnego.

12a. Państwa członkowskie mogą zwolnić nową infrastrukturę systemu przesyłowego lub dystrybucyjnego energii elektrycznej z obowiązków wynikających ze stosowania art. 4 ust. 1 dyrektywy 2000/60/UE, z wyjątkiem i w zakresie niezbędnym do ochrony wody wykorzystywanej do produkcji wody pitnej lub wody mineralnej w odniesieniu do:

a) części wód na obszarach specjalnej ochrony zgodnie z art. 7 ust. 3 dyrektywy 2000/60/WE,

b) części wód na obszarach poboru wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi zgodnie z art. 8 dyrektywy (UE) 2020/2184,

c) części wód w przypadku wydobywania naturalnych wód mineralnych zgodnie z dyrektywą 2009/54/WE.

12b. Można uznać, że art. 12 dyrektywy (UE) 2025/2360 nie nakłada żadnych obowiązków w odniesieniu do infrastruktury systemu przesyłowego lub dystrybucyjnego.

12c. Uznaje się, że art. 1 i 5 dyrektywy 2008/56/WE[…] nie nakładają żadnych ocen poszczególnych projektów w odniesieniu do procedur wydawania zezwoleń dla infrastruktury systemu przesyłowego lub dystrybucyjnego lub sieci lub morskich farm wiatrowych; niniejszy przepis pozostaje bez uszczerbku dla prawa państw członkowskich do wprowadzenia lub utrzymania bardziej rygorystycznych wymogów.

13. […] Państwa członkowskie […] **mogą ustanowić** […] **portal** cyfrowy **lub połączone portale** […] w celu zarządzania **– w łatwo dostępnym formacie –** wnioskami w **rozumieniu ust. 1**, powiązanymi proces**ami,** […] bieżącymi decyzjami i **wydanymi decyzjami.**

Taki portal lub takie portale […] **mogą** zapewnić dostęp do odpowiednich danych środowiskowych i geologicznych oraz decyzji dostępnych na **jednolitym** […] portalu **cyfrowym opartym na systemie informacji geograficznej**, o którym mowa w art. 10 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady [xxxxx].”;

2) dodaje się art. 8a w brzmieniu:

„Artykuł 8a

Brak alternatywnych lub zadowalających rozwiązań oraz wdrożenie środków kompensacyjnych […]

1. Przy ocenie, czy istnieją zadowalające rozwiązania alternatywne dla projektów dotyczących infrastruktury systemów przesyłowych lub dystrybucyjnych oraz związanych z nimi urządzeń, do celów art. 6 ust. 4 i art. 16 ust. 1 dyrektywy 92/43/EWG, art. 4 ust. 7 lit. d) dyrektywy 2000/60/WE i art. 9 ust. 1 dyrektywy 2009/147/WE, warunek braku zadowalających alternatyw jest spełniony, jeżeli nie istnieją zadowalające rozwiązania alternatywne, które są w stanie zapewnić osiągnięcie tego samego celu co dany projekt pod względem rozwoju tej samej zdolności za pomocą tej samej technologii w tym samym lub podobnym terminie i bez powodowania znacznie wyższych kosztów.

2. Przy wdrażaniu środków kompensacyjnych, w **tym środków rekompensaty pieniężnej, w przypadku gdy jest to dozwolone w prawie krajowym,** dla projektów dotyczących infrastruktury systemów przesyłowych lub dystrybucyjnych oraz związanych z nimi urządzeń, do celów art. 6 ust. 4 dyrektywy 92/43/EWG, państwa członkowskie mogą, […] w przypadku gdy można racjonalnie wykazać, że plan lub projekt nie wpłyną nieodwracalnie na procesy ekologiczne niezbędne do utrzymania struktury i funkcji terenu oraz nie zagrożą ogólnej spójności sieci Natura 2000 przed wprowadzeniem środków kompensacyjnych, zezwolić na stosowanie takich środków kompensacyjnych równolegle z realizacją projektu. Państwa członkowskie mogą zezwolić na dostosowanie tych środków kompensacyjnych w miarę upływu czasu zgodnie z zasadą ostrożności, w zależności od tego, czy przewiduje się wystąpienie znaczących negatywnych skutków w perspektywie krótko-, średnio- lub długoterminowej.”;

3) w art. 38 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5. Niezależnie od ust. 2 państwa członkowskie lub – w przypadku gdy tak przewidziano – organ regulacyjny mogą zdecydować, że operator małych zamkniętych systemów dystrybucyjnych […]**, dystrybuujący ponad 90 % energii elektrycznej do właściciela lub operatora systemu i przedsiębiorstw powiązanych oraz dodatkowo dystrybuujący energię elektryczną do mniej niż 20 odbiorców, lub systemy mieszkaniowe, które dystrybuują energię elektryczną do mniej niż 100 gospodarstw domowych, nie są uznawane za operatorów systemów dystrybucyjnych na podstawie niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie zapewniają, aby zachowane zostały prawa odbiorców na podstawie art. 4, powiązane prawa dotyczące dostępu do infrastruktury sieciowej na podstawie art. 6, takie jak przejrzystość, proporcjonalność i niedyskryminacja, prawa konsumentów na podstawie rozdziału III, z uwzględnieniem art. 21 tylko w takim zakresie, w jakim zaopatrywane są gospodarstwa domowe, oraz obowiązki na podstawie art. 31 ust. 1 i 2, art. 33 ust. 1, art. 37 i art. 5 rozporządzenia (UE) 2019/943. Zwolnienia nie mogą prowadzić do nieproporcjonalnego przeniesienia kosztów sieci na odbiorców sieci nieobjętych zwolnieniem, do negatywnego wpływu na bezpieczeństwo sieci lub na rozwój elastyczności. Eksploatacja w ramach zwolnienia na podstawie niniejszego ustępu zgłasza się organom regulacyjnym, które monitorują i egzekwują, w razie potrzeby, prawa i obowiązki wynikające z niniejszego ustępu.”;**

w art. 2 dodaje się definicję w brzmieniu:

„29a) »system mieszkaniowy« oznacza system, który dystrybuuje energię elektryczną wytwarzaną lokalnie do jednego budynku lub większej ich liczby na ograniczonym obszarze i który służy głównie celom mieszkaniowym.”;

3) dodaje się art. 40a w brzmieniu:

„Artykuł 40a

Rozbudowa sieci i uprawnienia do podejmowania decyzji inwestycyjnych

1. Nie rzadziej niż co dwa lata wszyscy operatorzy systemów przesyłowych przedstawiają organowi regulacyjnemu **lub innemu organowi, w przypadku gdy państwo członkowskie wyznaczyło inny właściwy organ do tego celu,** dziesięcioletni plan rozwoju sieci oparty na istniejących i prognozowanych dostawach i zapotrzebowaniu, po konsultacji ze wszystkimi właściwymi zainteresowanymi stronami, zgodnie z ust. 2 lit. c). Ten plan rozwoju sieci zawiera skuteczne środki w celu zagwarantowania wystarczalności systemu i bezpieczeństwa dostaw. Operator systemu przesyłowego publikuje dziesięcioletni plan rozwoju sieci na swojej stronie internetowej.

Państwa członkowskie dążą do zapewnienia skoordynowanych etapów planowania odpowiednich dziesięcioletnich planów rozwoju sieci gazu ziemnego, sieci wodoru i sieci energii elektrycznej.

2. W szczególności dziesięcioletni plan rozwoju sieci:

a) wskazuje uczestnikom rynku najważniejszą infrastrukturę przesyłową, którą należy zbudować lub zmodernizować w ciągu następnych dziesięciu i piętnastu lat, biorąc pod uwagę potencjał inwestycji wyprzedzających w celu zaspokojenia przyszłych potrzeb systemu;

b) uwzględnia […] wykorzystanie zasobów elastyczności niezwiązanej z paliwami kopalnymi na podstawie rozporządzenia (UE) 2019/943, rozwiązań nieprzewodowych na podstawie rozporządzenia (UE) [*rozporządzenie TEN-E w brzmieniu proponowanym w dokumencie COM(2025) xxxx*] oraz innych alternatyw dla rozbudowy systemu;

c) opiera się na wspólnym scenariuszu opracowywanym co dwa lata na podstawie art. 55 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1788[25], który jest spójny ze scenariuszem centralnym […] opracowanym zgodnie z art. 11 rozporządzenia (UE) [*rozporządzenie TEN-E w brzmieniu proponowanym w dokumencie COM(2025) xxxx*]. **Do celów lepiej ugruntowanych decyzji inwestycyjnych można również wykorzystywać** […] **analizy wrażliwości opracowane zgodnie z art. 11 rozporządzenia (UE) [*rozporządzenie TEN-E w brzmieniu proponowanym w dokumencie COM(2025) xxxx*] oraz dodatkowe scenariusze lub wrażliwości**.

d) jest zgodny z zintegrowanym krajowym planem w dziedzinie energii i klimatu oraz jego aktualizacjami, uwzględnia aktualną sytuację przedstawioną w zintegrowanych krajowych planach w dziedzinie energii i klimatu przedkładanych zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2018/1999, jest spójny z celami ustanowionymi dyrektywą (UE) 2018/2001, stosuje zasadę »efektywność energetyczna przede wszystkim« zgodnie z art. 27 dyrektywy (UE) 2023/1791 i wspiera realizację celu neutralności klimatycznej określonego w art. 2 ust. 1 i art. 4 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119[26];

---

[25] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1788 z dnia 13 czerwca 2024 r. w sprawie wspólnych zasad rynków wewnętrznych gazu odnawialnego, gazu ziemnego i wodoru, zmieniająca dyrektywę (UE) 2023/1791 i uchylająca dyrektywę 2009/73/WE (Dz.U. L, 2024/1788, 15.7.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1788/oj).

[26] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119 z dnia 30 czerwca 2021 r. w sprawie ustanowienia ram na potrzeby osiągnięcia neutralności klimatycznej i zmiany rozporządzeń (WE) nr 401/2009 i (UE) 2018/1999 (Europejskie prawo o klimacie) (Dz.U. L 243 z 9.7.2021, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2021/1119/oj).

e) zawiera wszelkie inwestycje, o których już zadecydowano, i określa nowe inwestycje, które muszą być zrealizowane w ciągu najbliższych trzech lat;

f) określa ramy czasowe dla wszystkich projektów inwestycji.

3. Nowym projektom infrastrukturalnym towarzyszy wyjaśnienie, w jaki sposób uwzględniono rozwiązania nieprzewodowe, zasoby elastyczności niezwiązanej z paliwami kopalnymi lub inne alternatywy dla rozbudowy systemu.

4. Przy opracowywaniu dziesięcioletniego planu rozwoju sieci operator systemu przesyłowego w pełni uwzględnia potencjał wykorzystania odpowiedzi odbioru, instalacji magazynowania energii lub innych zasobów jako rozwiązania alternatywnego dla rozbudowy systemu, jak również przewidywane zużycie i handel z innymi krajami oraz plany inwestycyjne dotyczące sieci ogólnounijnych i regionalnych.

5. Organ regulacyjny **lub inny organ, w przypadku gdy państwo członkowskie wyznaczyło do tego celu inny właściwy organ, zapewniają otwarte i przejrzyste konsultacje** w sprawie dziesięcioletniego planu rozwoju sieci ze […] wszystkimi obecnymi lub potencjalnymi użytkownikami systemu […]. Od osób lub przedsiębiorstw, które twierdzą, że są potencjalnymi użytkownikami systemu, można wymagać uzasadnienia tych twierdzeń. Organ regulacyjny **lub inny organ, w przypadku gdy państwo członkowskie wyznaczyło do tego celu inny właściwy organ,** podaje do publicznej wiadomości wyniki procesu konsultacji, w szczególności możliwe potrzeby inwestycyjne.

6. Organ regulacyjny **lub inny organ, w przypadku gdy państwo członkowskie wyznaczyło do tego celu inny właściwy organ,** zatwierdza dziesięcioletni plan rozwoju sieci lub żąda jego zmiany oraz bada, czy dziesięcioletni plan rozwoju sieci obejmuje wszystkie potrzeby inwestycyjne określone w procesie konsultacji i czy jest spójny z niewiążącym dziesięcioletnim planem rozwoju sieci o zasięgu unijnym (»plan rozwoju sieci o zasięgu unijnym«), o którym mowa w art. 30 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2019/943. Jeżeli pojawią się jakiekolwiek wątpliwości co do spójności z planem rozwoju sieci o zasięgu unijnym, organ regulacyjny konsultuje się z ACER. Organ regulacyjny **lub inny organ, w przypadku gdy państwo członkowskie wyznaczyło do tego celu inny właściwy organ,** może zwrócić się do operatora systemu przesyłowego, aby zmienił swój dziesięcioletni plan rozwoju sieci.

Właściwe organy krajowe oceniają, czy dziesięcioletni plan rozwoju sieci jest spójny z krajowym planem w dziedzinie energii i klimatu przedłożonym zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2018/1999.

7. Organ regulacyjny **lub inny organ, w przypadku gdy państwo członkowskie wyznaczyło do tego celu inny właściwy organ,** monitoruje i ocenia wdrażanie dziesięcioletniego planu rozwoju sieci.

8. W przypadku gdy niezależny operator systemu lub niezależny operator przesyłu – z przyczyn innych niż nadrzędne przyczyny niezależne od niego – nie zrealizuje inwestycji, która zgodnie z dziesięcioletnim planem rozwoju sieci miała być zrealizowana w ciągu najbliższych trzech lat, państwa członkowskie zapewniają, aby organ regulacyjny został zobowiązany do zastosowania co najmniej jednego z następujących środków w celu zapewnienia realizacji danej inwestycji, jeżeli inwestycja ta jest w dalszym ciągu istotna w oparciu o najnowszy dziesięcioletni plan rozwoju sieci:

a) zobowiązanie operatora systemu przesyłowego do zrealizowania danej inwestycji;

b) zorganizowanie otwartej dla wszystkich inwestorów procedury przetargowej na daną inwestycję; lub

c) zobowiązanie operatora systemu przesyłowego do zaakceptowania podwyższenia kapitału, aby sfinansować niezbędne inwestycje i umożliwić niezależnym inwestorom udział w kapitale.

9. W przypadku gdy organ regulacyjny wykonuje swoje uprawnienia na mocy ust. 8 lit. b), może on zobowiązać operatora systemu przesyłowego do zaakceptowania jednego lub większej liczby poniższych warunków:

a) finansowania przez jakąkolwiek stronę trzecią;

b) budowy przez jakąkolwiek stronę trzecią;

c) samodzielnej budowy odpowiednich nowych aktywów;

d) samodzielnej eksploatacji odpowiednich nowych aktywów.

Operator systemu przesyłowego udziela inwestorom wszystkich informacji niezbędnych do realizacji inwestycji, przyłącza nowe aktywa do sieci przesyłowej oraz dokłada wszelkich starań, aby ułatwić realizację projektu tej inwestycji.

Stosowne uzgodnienia dotyczące finansowania podlegają zatwierdzeniu przez organ regulacyjny.

10. Jeżeli organ regulacyjny skorzystał z uprawnień zgodnie z ust. 8, odpowiednie uregulowania taryfowe uwzględniają koszty danych inwestycji.”;

4) uchyla się art. 51.

5) […]

[…]

Artykuł 3

Zmiany w dyrektywie (UE) 2024/1788

W dyrektywie (UE) 2024/1788 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadkach, gdy wymagane jest zezwolenie, takie jak licencja, pozwolenie, koncesja, zgoda lub zatwierdzenie, na budowę lub eksploatację instalacji gazu ziemnego, instalacji wytwarzania wodoru i infrastruktury systemu wodorowego, państwa członkowskie lub jakikolwiek wyznaczony przez nie właściwy organ udzielają zezwoleń na budowę lub eksploatację w obrębie swojego terytorium takich instalacji, infrastruktury, gazociągów lub związanych z nimi urządzeń, zgodnie z ust. 2–11 i ust. 16. Państwa członkowskie lub jakikolwiek właściwy organ przez nie wyznaczony mogą również na tej samej podstawie udzielać zezwoleń na dostawę gazu ziemnego i wodoru oraz zezwoleń dla odbiorców hurtowych.”;

b) dodaje się ust. 5a–5d w brzmieniu:

„5a. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy we wnioskach brakuje prac studyjnych, sprawozdań lub dokumentacji wymaganych na potrzeby procedury, właściwe organy krajowe, we współpracy z innymi odpowiednimi zainteresowanymi organami, zwróciły się do podmiotu realizującego o niezbędne materiały, określając ich zakres i poziom szczegółowości, w terminie trzech miesięcy od złożenia wniosku.

Po **zwróceniu się o niezbędne materiały**[…] ani właściwy organ, ani żaden inny zainteresowany odpowiedni organ nie zwraca się o dodatkowe informacje, prace studyjne, sprawozdania lub oceny, z wyjątkiem przypadków, w których nastąpiła istotna zmiana w przedsięwzięciu lub otaczającym je środowisku, co sprawia, że wstępne kryteria, na których oparto ustalenia, nie są już odpowiednie, **gdy wydanie pozytywnej decyzji w oparciu o dostępne informacje byłoby inaczej niemożliwe lub gdy istnieją obawy dotyczące bezpieczeństwa, które wymagają dodatkowych informacji**. W takich […] **przypadkach** właściwy organ krajowy przedstawia projektodawcy należycie uzasadnione uzasadnienie wniosku o dodatkowe informacje.

5b. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy krajowe były wyposażone w odpowiednie zasoby techniczne, finansowe i ludzkie w celu podjęcia decyzji w sprawie zezwolenia w terminie określonym w ust. 5.

5c. W procedurze udzielania zezwoleń, o której mowa w ust. 1, dotyczącej instalacji wytwarzania wodoru i infrastruktury systemu wodorowego, państwa członkowskie **mogą przewidzieć**, […] że brak odpowiedzi ze strony odpowiednich właściwych organów krajowych w terminie, o którym mowa w ust. 5, będzie skutkował uznaniem poszczególnych **pośrednich** etapów **administracyjnych** za zatwierdzone, z wyjątkiem decyzji środowiskowych**, chyba że systemy prawne tych państw przewidują taką możliwość, które to decyzje są jednoznaczne.** […]

5d. Wszystkie decyzje są podawane do wiadomości publicznej **zgodnie z mającym zastosowanie prawem.**"; […]

ba) po ust. 6 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„6a. Uznaje się, że planowanie, budowa i eksploatacja infrastruktury systemu przesyłowego i dystrybucyjnego wodoru przyczyniają się do długoterminowej redukcji emisji azotu i nie wymagają oceny emisji azotu w ramach oceny, która może być przeprowadzana w celu zapewnienia zgodności z art. 6 dyrektywy Rady 92/43/EWG.[…]";

c) w ust. 8 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Punktami kontaktowymi mogą być właściwe organy krajowe, o których mowa w art. 8 rozporządzenia (UE) 2022/869, lub punkty kontaktowe zdefiniowane w art. 16 dyrektywy (UE) 2018/2001.";

d) dodaje się ust. 16 w brzmieniu:

„16. […] Państwa członkowskie […] **mogą ustanowić** […] **portal** cyfrowy **lub połączone portale** […] w celu **zarządzania – w łatwo dostępnym formacie –** […] **wnioskami w rozumieniu ust. 1**, powiązanymi proces**ami**, […] bieżącą decyzją i **wydanymi decyzjami**. […] **Taki portal lub takie portale** […] mogą zapewnić dostęp do odpowiednich danych środowiskowych i geologicznych oraz decyzji dostępnych na **jednolitym** […] portalu **cyfrowym opartym na systemie informacji geograficznej**, o którym mowa w art. 10 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady [xxxxx].”.

Artykuł 4

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dwóch lat od jej przyjęcia. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

   Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 5

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 6

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia […] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
Przewodnicząca	*Przewodnicząca/Przewodniczący*